

Да покажем любовта на Бог към човека

**Откриване
на юбилейната
година по повод
350 години от
смъртта на свети
Викенти от Паула**

На 27 септември тържествено бе открита юбилейната година по повод 350 години от смъртта на свети Викенти от Паула. Светата литургия бе отслужена в 16 ч. от Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев в светилището „Свети Роко“ в квартал Коматеве на Пловдив. С Негово високопреосвещенство съслужиха генералният викарий на епархията монс. Стефан Манолов, отец Любомир Венков и отец Роберт Нурски от Полша. В този ден сестрите викентинки честваха своя патронен празник. В проповедта си по време на литургията отец Стефан Манолов посочи, че днес, на празника на свети Викенти от Паула, ние откриваме заедно с всички общности в света юбилейната година по повод 350-годишнината от смъртта на светеца, която ще е точно след една година на този ден. Заедно с годината на свещеника, която е свързана със 150-годишнината от смъртта на свети Жан-Мари Виане, ни се дава един друг образец на свещенически живот - не само този на свети Жан-Мари Виане, а също така и на свети Викенти. Проповедникът посочи като съдържание на свещеническото служение на свети

На стр. 7

Христос Цар

Твърди във вярата...

В катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе тържествено беше открита юбилейната година на енорията

Русенските католици с радост отбелязват три години: 1860, 1870 и 1890-а, или 150 години от идването на първите мисионери в Русе, 140 години от създаването на енория Русе и 120 години от благославянето на първия камък на католическата черква. В неделя, 11 октомври, по време на света литургия от 10 ч. в катедралата „Свети Павел от Кръста“ епископ Петко Христов тържествено откри юби-

лея. Евхаристията беше отслужена от Негово високопреосвещенство монс. Януш Болонек, апостолически нунций в България, в съслужение с Никополския епископ монс. Петко Христов, отец Пиерджорджо Бартоли, провинциален настоятел на отците пасионисти, мисионери в епархията, и енорийския свещеник на Русе отец Валтер Гора. В общение с духовниците на олта-

На стр. 4

Възлюбени в Господа духовни чедра на нашата Католическа апостолическа екзархия, Започва последната година от подготовката за тържествено отбелязване на 150-годишния юбилей от нашето „свето Присъединение“ към Католическата църква. Година трета - година, посветена на бъдещето, но и година на равностойност. След като сме опознали по-добре наследството, което сме получили от нашите предшественици във вярата, да си зададем въпроса какво ние самите правим с това наследство, опазваме ли го, предаваме ли го и как го предаваме на нашите наследници. Да пребъдваме в Божията любов. Любов с признателност за това, което сме получили, но и любов с надежда за това, което носим и трябва да предадем. За да може и за нас, за нашето „малко стадо“ да важат думите: „Вижте ги как се обичат.“ Обявявам юбилейната година за открита.
† Христо ПРОЙКОВ, апостолически екзарх

С хляб... вода... и упование

**110 години от учредяването
на енория „Св. св. Кирил и Методий“
в Стара Загора**

Скъпи читатели на вестник „Истина-Veritas“, Искам да ви представя историята на енорията в Стара Загора. Следните редове са написани от отец Ивицки и отец Купен Михайлов. Това са засега единствените сведения, които открих, надявам се да се увеличат.

Началото

През 1899 г. епископ Михаил Петков поверява на отците възкресенци следваща мисия в местността Стара Загора. Официално тя е отворена на 8 декември 1899 г. и поверена на ръководството на Симон Кобжински.

По време на Първата световна война енориите в Малко Търново и Стара Загора с много труд успяват да се удържат поради липсата на храна и пари. Въпреки това точно в тези енории повечето български възкресенци могат да се издържат.

Въпреки че Генералният капитул през 1920 г. гласува да бъде затворена мисията в Стара Загора, българските възкресенци молиха главния си настоятел да я запази особено заради факта, че домът в Адрианопол (Одрин) не мо-

жел да функционира повече. Първоначално мисията служела на живеещите в този район католици от западен обред. Преди Първата световна война, по времето на отец Чекай, е купена къща благодарение на щедротото дарение на графиня Катерина Тъшкиевич от Плещениц, която дарила за тази цел на възкресенците 7000 франка. Къщата служела за параклис и дом на възкресенците.

След войната броят на римокатолиците намалял. През годините 1920-1924 в Стара Загора живеели 133 католици от двата обряда, двама свещеници възкресенци и един брат, които работели в мисията. Това били отец Васил Гаруфалов, отец Теодор Димитров и брат Андрей Пашкиевич. Малкият параклис, посветен на Дева Мария Лурдска, служел на католиците и от двата обряда. През 1926 г. броят на католиците от източен обред се увеличил на 107; те по-често участвали в литургията. В Стара Загора имало 89 католици от латински обред, живеещи в околността. Въпреки че възкресенците от източен обред правели всичко възможно да канят от Пловдив свещеници от латински обред, за да бъде възможно колкото се може по-често да бъде отслужвана литургия с проповед, много католици от латински обред се извинявали, като казвали: „Заради това, че няма свещеник от нашия об-

Скъпи приятели, На 8 ноември отбелязваме Деня на „Каритас“. Както всяка година, първата неделя преди 13 ноември - празника на четиримата български блажени, посвещаваме на хората, нуждаещи се от подкрепа, и на тези, даряващи ги с усмивка.

Мотото за празничния ден - „Любовта не е привилегия - всеки е достоен за нея“, беше предложено от колегите ни, работещи в центъра за домашни грижи в гр. Раковски, и е отражение на усилията на всички нас - сътрудници, служители, доброволци и дарители на „Каритас“, да направят по-хуманно обществото, в което живеем.

В своята енциклика „Deus caritas est“ папа Бенедикт XVI пише: „Любовта - CARITAS - ще бъде винаги необходима, дори и в най-справедливото общество. Няма справедлив обществен ред, който да направи излишна любовта. Този, който иска да се освободи от любовта, се готви да се освободи от човека като такъв. Винаги ще има страдание, което се нуждае от утеха и помощ. Винаги ще има самота.

На стр. 8

Апостолическият нунций Януш Болонек на посещение в Стара Загора

На стр. 10

Скъпи младежи,
От 4 до 6 декември т.г. в Белене, в енорийския център се организира втората среща за младежи над 15 години, които търсят своето призвание в живота.

Срещата се организира с участието на свещеници и сестри от трите епархии. Темата е „Различните пътища в общото призвание към светостта“.

Начало - 4 декември, петък, в 18 ч. Край - 6 декември, неделя на обяд. Участниците трябва да носят със себе си: Библия, тефтер, химикалка и добро настроение.

Цена: 20 лева.

Моля потвърдете участието си до 29 ноември, неделя, на адрес: Отец Петър Церкал, 6100 Казанлък, ул. „Пейо Яворов“ №13, тел. 043 162 115; GSM 0887006042, e-mail: cvrkal@atlas.cz

От името на целия екип:

Отец Петър

Храмов празник във Велико Търново

Великотърновската черква „Дева Мария от Броеницата“ отпразнува своя храмов празник в неделя, 4 октомври т.г. Светата литургия отслужи епископ Петко Христов и енорийският свещеник отец Страхил Каваленов, придружени от свещеници от Никополската епархия.

Малката черква не можа да побере всички вярващи, пристигнали от различните краища на епархията, и мнозина от тях слушаха литургията пред входа на храма, но всички в един глас запяха „Алилуя“ и от сърце се понесе песен към Бог.

Монс. Петко в своята проповед представи историята на празника на броеницата. Той даде на вярващите сво-

ите напътствия и благословия.

Празникът стана повод за енориашите от великотърновския храм да изкажат своята благодарност към отец Валтер Гора и сестра Йоланта Галах, които доскоро се грижиха за тази енория.

След литургията към целия присъстващ клир бяха поднесени цветя, а всички миряни бяха поканени на скромна трапеза в сянката на вековното орехово дърво. Нека този жест на домакините напомня на всички вярващи за една друга трапеза - край галилейското езеро Генисарет, когато Исус Христос е нахранил множеството, дошло да чуе Неговото учение.

Б. П.

Най-ярките звезди...

Който иска да спаси душата си, ще я погуби, а който изгуби душата си заради Мене, ще я намери! (Мт. 16, 25)

Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? (Мт. 16, 26)

В памет на блажените епископ Евгений Босилков - пасионист, и отците успенци Йосафат Шишков, Камен Вичев и Павел Джиджов, загинали мъченически за християнската вяра

Уважаеми читатели на в. „Истина - Veritas“,

Всяка година на този ден, а и не само на него си спомняме за жертвата им, която беляза живота на всички нас, защото за да имаме днес възможността да изповядваме свободно вярата си, го дължим и на техния героичен жест, с който показаха на мракобесните сили, завладели, уви, тогава страната ни, че те самите и животът им са обречени на Бог, пред Когото нито един от палачите им и никакви мъчения нямат сила, че техният смисъл е по-силен и е над всичко и за Него те не биха се поколебали и миг, за да пожертват най-скъпото - живота си! Да, нека да склоним глава пред тях - пред тези четири-ма Божии служители, различни помежду си, но обединени в смиреннието и любовта към

Бог, защото им дължим много. А защо и да не черпим пример от тях за това, как се живее според Евангелието.

Вярно е, разбира се, че такива личности като монс. Босилков изпъкват на фона на останалите, излъчват онази сила, духовност, обаяние и непоколебимост, която се изразява с термина „харизма“. Достатъчно е човек да прочете биографията му, за да си даде сметка, че си има работа с необикновена личност. Как се владеят свободно 13 езика например!? Аз лично като преводач и човек, работещ в тази сфера, си давам сметка колко е трудно да се поддържа 3 чужди езика (има предвид на високо професионално ниво), камо ли 13! А за духовното му обаяние и пастирски способности не остава и място за съмнение не само от книгите, а и от разговорите, които съм водила с хора, имали щастието той да им бъде духовен водач. Та нима тогава не е имало криза на духовността? Е, със сигурност не е имало МОЛ-ове и BMW-та, по които хората да затриват душите си, но пък е имало войнстващ атеизъм и антиклерикализъм, насочени срещу всичко, що е свято и ценно в душите и сърцата на хората, и то провеждани от най-фанатичните и безпардонни прослойки, завзели властта тогава и обrekli на нещастия цели поколения напред. Поколенията на онези, дръзнали да не се откажат от вярата си, на онези, инакомислещите. Разбира се, не бива да мислим, че властите

не са се опитали да „спечелят“ на своя страна епископ Босилков. О, не! Напротив! Опитвали са, и то с всякакви средства, дори и с такива, за които просто е под достойнството да се говори, но това не е нищо ново, защото редица поколения - в по-малка или по-голяма степен - видяха и изпитаха на гърба си приютите им в продължение на годините на тяхното управление в България. Колко са искали те личност от неговата величина - с неговата духовност, ерудиция, влияние и възможности, да застане „от тяхната страна на барикадата“. Колкото по-силно е било желанието им за това, толкова в по-голяма жестокост се е превърнало то, след като са разбрали, че това просто никога не може да се случи. Всъщност тук глаголът „разбирам“ не е съвсем удачен, защото такива като неговите мъчители не могат никога да разберат такъв като него. Никога! Та нима може слепецът да види как блести диамантът?

Ще си позволя тук да цитирам думите на апостолическия екзарх епископ Христо Прошков, казани по време на честванията за четиримата блажени през 2007 г.: „Спомението за тях е гаранция, че живеем общението със светците, които са ни предхождали във вярата, и светла диря по пътя, който да вървим.“

Но от друга страна, не е ли най-тъмната нощ тази, в която блещат и се открояват най-ярките звезди...

Маргарита ВАСИЛЕВА

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

Нов наш доктор на науките

На 13 октомври г-ца Стефка Венкова придоби титла „доктор“, след като защити дисертация на тема: „Културни взаимодействия и традиции в музиката на Католическата църква от източен обред в България“. Успешната защита се състоя в Националната музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“ пред специализирания научен съвет в 16-членен състав при 15 „за“ и 1 „против“. Научен ръководител на госпожица Венкова бе ст.н.с. I ст.

Кристина Япова, д.изк., а рецензенти бяха ст.н.с. I ст. Елена Тончева, д.изк., и ст.н.с. I ст. Светлана Куюмджиева, д.изк.

Дисертацията съдържа 313 страници, от които 79 страници приложения. Включва 3 таблици и 51 примера в три глави с увод, заключения и 5 приложения. Библиографията обхваща 124 заглавия, от които 115 на кирилица и 9 на латиница. Дисертацията разглежда взаимодействията в музиката на Католическата

църква от източен обред в България и изследва особеностите на нейната културна традиция. Обстоятелството, че източнокатолическата музика, формирана в близо 150-годишната история на общността, не е била обект на самостоятелно проучване, прави от дисертацията ценен труд и за самата Църква, като изяснява и редица нейни характеристики. Защитата морално подкрепи апостолическият екзарх епископ Христо Прошков, свещеници от Католическа апостолическа екзархия, приятели, както и нейните най-близки роднини.

На добър път!

КАЕ

Духовни упражнения в манастира

Това трябваше да бъдат духовни упражнения за всички вярващи мъже и жени в България, но за нещастие планираните и организирани от Конференцията на висшите настоятели в България духовни упражнения бяха посетени само от един свещеник (отец Петър Любас), една сестра (сестра Ана Дорку) от Обществото на успението в Пловдив и от шест сестри бенедиктинки, а именно: сестра Беате, сестра Илиана, сестра Станислава, сестра Квирина, сестра Мария Хосе и сестра Бернадета. Мястото на провеждане бе манастирът на сестрите бенедиктинки в с. Царев брод, Шуменско.

Прави: с. Ана, с. Квирина, с. Беате, о. Яцек;
седнали: о. Петър, с. Илиана, с. Станислава, с. Бернадета
Фотограф: с. Мария Хосе

Духовните упражнения, продължили три дни и половина (от 28 септември до 1 октомври), бяха водени от отец Яцек Вуйчик. Той представи пред участниците интересна лекция на тема „Молитвата в монашеския живот“. Споменати бяха важни библейски личности от Стария и Новия завет, които бяха представени като идеални образи и пример за молещите се божии мъже и жени. Бе описано също и как тези хора са се подчинявали на божията воля в резултат на тяхната лична молитва и молитвата в общността.

Именно тези форми на молит-

На стр. 3

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,

ул. „Люлин планина“ № 7

Тел./факс 952-29-59,

E-mail: istina-v@techno-link.com

Pegakom Mapuo Georguev

ISSN 0861-6450

Франция. Папа Бенедикт XVI е назначил монс. Люк Равел за военен епископ на френската армия. 52-годишният епископ е син на френски генерал и е дипломиран инженер; завършва богословски и философски науки и е ръкоположен за свещеник през 1988 г. А през 2006 г. е ръкоположен за епископ от папа Бенедикт XVI.

+++ По инициатива на френския философ и свещеник отец д-р Филип Капел френски интелектуалци католици основават Национална католическа академия. Главната задача е „съвместимост на вяра и разум“. Първият конгрес на академията бе на 23 октомври в Париж, в колежа на Бернардините, където папа Бенедикт XVI произнесе реч на тема „Вяра и разум“ при апостолическото си пътуване в страната. Засега академията има 70 членове - представители на всички човешки дейности.

+++ Католическата църква във Франция е получила през 2008 г. над 90 милиона евро от завещания, дарения, спонсорство. А от своите вестници, списания, радиа и телевизии е имала повече от 60 милиона евро приходи от реклами и обяви. По този начин Църквата успява да осигури необходимите средства за всестранната си дейност. Във Франция не съществува църковен данък.

Полша. Полският кардинал Йозеф Глемп е осветил основния камък на варшавския национален стадион, на който ще се открие европейското първенство по футбол през 2012 г. Стадионът ще побира над 55 хиляди зрители. Той ще бъде окончателно завършен през май 2011 г.

Белгия. Тазгодишната коледна елха на площад „Свети Петър“ във Ватикан ще бъде дарена от белгийските католици. Тя ще бъде от Белгийските Ардени, висока е над 30 метра.

Италия. В Рим бе открит и осветен площад „Йерусалим“. На церемонията са присъствали кметът на града Джани Алемано, епископ Ернесто Мандара, равният на Рим Рикардо Сени, секретарят на ислямския център Абдула Редуан и много гости. Епископ Ернесто Мандара е заявил: „Името Йерусалим е от голямо значение и за трите религии, задължение и отговорност за мира.“

Кипър. На 16 октомври в кипърския град Пасфос е започнала среща-диалог между 30 католически и 30 православни богослови. Водачи на двете делегации са кардинал Валтер Каспер и православният митрополит Иоанис. Темата на диалога е „Ролята на епископа на Рим през първото хилядолетие“.

Украйна. След продължителни съдебни процеси католическият храм „Свети Йосиф“ в Днепрпетровск е върнат на Католическата църква. По време на кому-

нистическия режим катедралата бе конфискувана и продадена. Гражданите се включват масово за възстановяване на големия храм.

Австрия. Във връзка с апела „Да реставрираме катедралата „Свети Стефан“ във Виена хиляди ученички и ученици от столицата са открили подписа и са събрали над 10 хиляди евро. Виенчани откликват масово на апела и се очаква даренията да надхвърлят 100 хиляди евро.

+++ Генералният секретар на ООН Бан Ки-мун и съпругата му са посетили австрийското светилище Мариацел, придружени от австрийския президент Хайнц Фишер. Бан Ки-мун е поздравил множеството поклонници от Австрия, Хърватия, Чехия, Словакия, Словения и Полша, като е заявил пред епископа на Мариацел Карл Щауер: „Възхитен съм от организацията и набожността на хилядите поклонници. Бог да даде мир, добруване и човешко достойнство на всички народи по света!“

Русия. Във връзка с планираното апостолическо пътуване на папа Бенедикт XVI в Кипър през юни 2010 г. православни духовници призовават руския патриарх Кирил да се срещне с папата; досега няма отговор от патриарха.

Германия. Шефът на Лявата партия в Германия Лотар Биски е оценил „много високо“ социалната енциклика на папа Бенедикт XVI.

Бразилия. Сенатът е одобрил договора с Ватикан, подписан от президента Лула да Силва. В договора Католическата църква се признава за обществена юридическа личност; въвежда се религиозното обучение в държавните училища; църковният брак се признава от държавата; държавата подпомага парично поддръжката на храмове и манастири.

Китай. По случай 60-ата годишнина от основаването на Китайската народна република хонконгският кардинал Йозеф Зен Зе Кин е призовал китайското правителство незабавно да освободи всички арестувани католически духовници.

Египет. В стара библиотека на Александрия е открит документ, в който се описва, че света Елена - майка на римския император Константин Велики, е открила на Голгота Христовия кръст на 14 септември 320 г. Това събитие е свързано с датата на освещаването на големите храмове на Йерусалим „Мартириум“ и „Анастасис“, когато кръстът е показан за пръв път пред богомолците.

Куба. За пръв път от 50 години комунистическата власт е разрешила в затворите да се отслужват литургии и да се отбелязват религиозни празници. От 11-милионното население на Куба над 8 милиона са католици.

Македония. Външният министър на страната Антонио Мило-

шоски заяви, че е връчил официална покана от правителството към папа Бенедикт XVI да посети Македония на 27 август 2010 г. - празника на Майка Тереза. Милошоски очаква на този ден големи тържества и се надява блажената Майка Тереза да бъде провъзгласена за светица.

Румъния. Светият отец е изпратил протестно писмо до румънското правителство да анулира плана за строеж на висока сграда в непосредствена близост до католическата катедрала и епископския палат в Букурещ. Подобно писмо е изпратила и европейската комисия за опазване на историческите паметници, каквито са двете католически сгради.

Испания. Бившият говорител на Ватикан испанският лекар и журналист Хоакин Наваро Валс е заявил, че папа Йоан-Павел II ще бъде провъзгласен за блажен предсрочно - през 2010 г., както Майка Тереза, която бе провъзгласена за блажена през 2003 г., само шест години след смъртта ѝ. Д-р Наваро Валс беше 21 години говорител на Ватикан.

ВАТИКАН. Кардинал Валтер Каспер е издал на английски език книга със заглавие „Harvesting the fruits“ - „Да съберем плодовете“. Книгата е с обем 200 страници и описва подробно 40-годишния диалог с протестантите, реформистите, англиканите и методистите. Темите са: Исус Христос, Светата Троица, оправданието, Църквата, тайнствата Кръщение и Евхаристия.

+++ Кардинал Торан - председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог, е заявил пред Синода за Африка във Ватикан, че евангелизацията в Черния континент изисква основно познаване на неговите религиозни корени и на традиционните африкански религии. Той посочи, че Католическата църква има голям възход в Африка. През 1978 г. католиците са наброявали 55 милиона, а днес те са над 160 милиона.

+++ Папа Бенедикт XVI ще посети римската синагога на 17 януари 2010 г. Това ще бъде третото му посещение в синагога; първото е в Кьолн през 2005 г., а второто - през 2008 г. в Ню Йорк. Посещението е по случай Деня на юдаизма, който се празнува от 1988 г. в Италия, Полша и Австрия.

+++ Светият отец е приел и назначил за членове на Папската академия за социални науки американските учени изследователи проф. д-р Френсис Колинс и проф. д-р Едуард де Робертис. Химикът и лекар Колинс е бивш атеист, приел католическата вяра. Той е специалист в генното инженерство. Медикът Де Робертис изследва ембрионите.

+++ Папа Банедикт XVI откри на 4 октомври т.г. в базиликата „Свети Петър“ епископския синод за Африка. В синода участват 241 синодални членове, от които 194 са африкански епископи.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция палестинския президент Махмуд Абас. Президентът е подарил на папата голяма картина на стария Йерусалим, а Светият отец му е дарил керамичен релеф на площад „Свети Петър“. 20-минутният разговор се е състоял в частната библиотека на папата и е засягал различни теми, по-специално положението на католиците в Палестина.

+++ Светият отец ще участва на 16 ноември 2009 г. на откриването на съвещанието на Световната организация за прехрана и земеделие (ФАО) в Рим. Съвещанието е във връзка с 36-ото общо събрание на организацията, което ще се състои от 18 до 23 ноември т.г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

Христовата любов е нашата сила

Крамка „духовна“ справка

Чехия - както Естония - е европейска страна, където атеизмът е много силно разпространен. И имат най-ниска раждаемост в света - броят на починалите надвишава ражданията. Абортите и разводите процъфтяват. Липсват доводите да се живее, казват епископите в страната, надделяват егоизмът и песимизмът. Католическата общност също е засегната от секуларизацията и кризата на идентичността. От 30 на сто вярващи в страната само една четвърт са практикуващи. Намаляват свещеническите звания. Апелът на епископите към вярващите е да победят срама от свидетелства-

нето, да не се страхуват да проявяват истината на вярата. Във времето, когато вярата бе считана за опиум за народите, мнозина заплачиха скъпо верността си към нея. Това бе Църквата на мъчланието, но едно мъчлание, което бе красноречиво. Всъщност това е земя на мъченици. Още свети Вацлав, бохемски херцог, е искал да разпространи християнството преди повече от хиляда години, носейки справедливост и мир. На тези, които се противопоставяли, казвал: „Ако Бог ви досажда, защо искате да попречите на другите да го обичат?“ Убит е при засада, организирана от неговия брат.

Папската визита в Чешката република постигна поставените цели

XIII международна апостолическа визита на папа Бенедикт XVI е успешна от всяка гледна точка, заяви директорът на Ватиканския пресцентър отец Федерико Ломбарди в интервю за Радио Ватикан непосредствено след завръщането му от Прага.

●●●

- Смятам, че папската визита успя да постигне различните цели, които първоначално бяха поставени - както да окуражи и утвърди във вярата

местната Католическа църква, така и да затвърди положителните и стабилните отношения между Църквата и чешкото общество. Светият отец успя да изрази своето искрено приятелство към Чешката република, както и към другите европейски народи.

- **С какви чувства той проведе това апостолическо посещение?**

- Папата е много доволен.

На стр. 4

Духовни упражнения в манастира

От стр. 2

ва - общата и личната молитва, бяха дискутирани през дните на духовни упражнения. Всички заедно участваха в утринната молитва (лаудес), Ангел Господен (на обед) и светлата литургия, съчетана с веспри (вечерня), като бе предвидено и време за обожаване на Светото причастие. Произнасяна бе също и молитва преди и след хранене.

Три от сестрите на Майка Тереза във Варна (Мириам, Роз Анджела и Тереза) също пристигнаха за следобедната среща на 30 септември и се присъединиха към общата молитва. Преди отслужване на тайнството на светата Евхаристия отец Яцек лично се помоли за

всяка от нас поотделно като акт на неговата любов към останалите присъстващи. Той подчерта, че когато се молим на Господ за нуждите на нашите братя и сестри, ние изразяваме своята любов към тях.

Участниците в духовните упражнения бяха благодарни не само за физическата храна, получена от Божията благодат, но също и за духовната храна, дадена им от Бог посредством личното споделяне на религиозни преживявания, мъдрост и знания от отец Яцек.

Сестра Мария Хосе
ЕСПЕРАНЦА, OSB

Превод:
Снежана ФРАНЦОВА

Кордоба

Приключи срещата между Католическата църква и Световния съвет на Църквите

Пътят към единството на християните изисква „дълбока промяна на менталитета“ и преди всичко по-голямо участие на младежите. Това е заключението от пленарната сесия на смесената работна група на Световния съвет на Църквите и Католическата църква, проведена се от 12 до 19 октомври в Кордоба. На срещата присъстваха румънският митрополит Нифон, епископ на Търговище, монс. Мартин, архиепископ на Дъблин, Ирландия, както и монс. Браян Фарел, секретар на Папския съвет за насърчаване на хрис-

тианското единение. На срещата бяха разгледани теми като икуменичната приемственост и духовните корени на икуменизма. Освен това участниците в срещата са разгледали теми, засягащи емиграцията и младежите. „Реши се младежите да имат повече възможности за участие в икуменичното движение.“ За тази цел ще бъде дадено начало на сътрудничество с Комисията за младежта към Световния съвет на Църквите и някои младежки движения от Католическата църква.

По Радио ВАТИКАН

- Кардинал Влък, вие изживяхте комунистическото преследване и осем години михте стъкла в Прага. Как си спомняте този период?

- За мен от духовна гледна точка това бе един много силен период, защото в началото бях загубил всичко: бях загубил възможността публично да свещенодействам, да проповядвам, да раздавам тайнствата. Тази действителност ми помогна да разбера, че Исус Христос стана Върховен свещеник на кръста, когато не можеше повече да се движи, когато не можеше повече да благославя, когато не можеше повече да говори. В този период, когато загубих всичко, аз се почувствах много близо до Исус, разпънат и изоставен, и наистина се почувствах свещеник. За мен това бе една голяма благодат, защото открих, че мога да преоткрия Исус, да бъда в контакт с Него и в болката, в отрицателните ситуации. На второ място почувствах единението с братята, с които живях с Исус сред нас.

то достойнство, демокрацията и свободата на цялото човечество. При тази визита папата употреби един нов израз, наричайки Европа „дом“, което помага за разбирането, че Европа трябва да бъде място на духовността и на служението към човечеството и непреходните ценности.

- В официалните слова папата засегна големите теми от своя понтификат: вяра и разум, милосърдие и свобода в истината, както и голямата тема за надеждата...

- Темата за надеждата донесе много радост и спокойствие в тази визита. Смятам,

че това е отговор на въпроса, който мнозина задават - какво може да направи Църквата в едно общество в напреднал стадий на секуларизация, в което много хора изглеждат безразлични към вярата, не се смятат за достатъчно религиозни или нямат отношение към Бог? Мисля, че свидетелстването на надеждата е най-характерната черта за вярващите и ориентир в техния живот. Надеждата е посоката, в която да гледат, дори да изглежда неразбираема нейната стойност за кратък период от време, но тя в перспектива се очертава

ключова. Фактът, че Светият отец завърши своето посещение, говорейки с младежите, които са носителите на надеждата в бъдещето, показва изключителното значение на тази тема.

- Какви плодове може да даде папската визита за местната Църква, чиято мисия се развива в силно секуларизиран контекст, но която показва по време на понтификалните литургии, че има своята стойност и е една жива общност?

- Онова, което носи всяка среща с папата - утеха и утвърждаване във вярата и християнския живот, обновената радост да се живее християнството при всички обстоятелства. Това е особено ценно не само за католическата общност и вярващите християни, а и за цялото общество, което ги приема.

По Радио ВАТИКАН

Папската визита в Чешката република постигна поставените цели

От стр. 3

Почувства се приятелски и сърдечно посрещнат от цялата чешка общественост с нейните представители и, разбира се, от вярващите католици, които проявиха своята любов и многобройно участваха в двете големи литургии на открито в Бърно и в Моравия за празника на свети Вацлав.

- Едно от посланията на папа Бенедикт XVI бе необходимостта да се преоткрият християнските корени, което не се отнася само за Чешка-

Христовата любов е нашата сила

та република, а за цяла Европа...

- Това е една от скъпите за Светия отец теми. Той подчертава нещо много важно: живеем във време, в което много неща се променят в обществото и в икономиката, но те не трябва да подлагат на риск основните ориентири на християнството и неговия принос към европейската цивилизация. Също така, че европейската цивилизация може да дава своя принос в служба на човешко-

Апостолическият нунций в Чехия монс. Диего Каузеро:

- Това е една общност, излязла от дълъг период на потисничество и на преследвания. Католическата църква в Чехия се намира в особена ситуация, защото е живяла в разстояние на 200 години под два различни аспекта на секуларизма: Френската революция, а след това и комунистическия период. Това е Църква, живяла 200 години при непрекъснат антикатолицизъм.

- Тогава кои са приоритетите ѝ в този контекст?

- Да се създаде едно ядро, една основа от християни, които имат добра религиозна подготовка. Не само добра религиозна подготовка, но също така и чувството за една общност, която винаги е имала и продължава да има свое място в живота на Чехия. Това означава и необходимостта от един добър катехизис, от освобождаване от страха и създаване на една радостна общност.

Словото на папа Бенедикт XVI

„Ако цялата европейска култура е формирана от християнското наследство, това е вярно особено за чешката земя, тъй като благодарение на мисионерската дейност на светите братя Кирил и Методий през IX в. античният славянски език за първи път става писмен. Апостоли на славянските народи и основатели на славянската култура, те с право са почитани като покровители на Европа. Заслужено трябва да се отбележи и фактът, че тези двама големи светци на византийската традиция са се срещали със западни мисионери от латинския обред...“

26 септември - на летище-то в Прага.

„Върховната отговорност да се държи будна чувствителността за истинското и доброто се поема от имащите ръководна роля: в религиозната, политическата и културната област - всеки със своя характерен начин. Заедно трябва да участваме в борбата за свобода и в търсенето на истината...“

Европа е повече от един континент. Тя е дом! Тя е духовна родина! Християнството има незаменима роля за формирането на съзнанието на поколенията и за насърчаване на етичския консенсус в служба на всеки човек, който нарича този континент дом.“

26 септември - в президентския дворец в Прага пред представители на гражданските и политическите власти и дипломати.

„Само Христовата любов прави ефикасна апостолската дейност, особено в моменти на трудности и изпитания. Любовта към Христос и ближните трябва да бъде характерната черта за всеки кръстен и за всяка християнска общност. Тази любов трябва да озарява всяка енория, общност и различните църковни асоциации и движения. Подхранвайте любовта Христова чрез молитвата и слушането на Словото Божие. Хранете се от Него чрез Евхаристията и с Неговата благодат бъдете творци на единството и мира във всяка една среда.“

26 септември - Светият отец предстоителства вечерната молитва в катедралата „Свети Вит“ в Прага, в която взеха участие около 2500 души: кардинали, епископи, свещеници, дякони, богопосветени, семинаристи, представители на църковни движения и асоциации, младежи и семейства от Прага.

„Исус е единствената сигурна надежда, от която имат нужда тази земя, Европа и цялото човечество!“

27 септември - 150 хиляди вярващи взеха участие в литургията, предстоителствана от папа Бенедикт XVI на открито до летището на Бърно, главен град на Моравия. Присъстваха и хиляди поклонници от съседните страни: Словакия, Полша, Германия, Унгария и Австрия. В службата взеха участие около 50 кардинали и епископи и държавният глава Вацлав Клаус със съпругата си.

„Когато Европа се вслушва в историята на християнство-

то, чува своята собствена история. Понятията за справедливост, свобода и социална отговорност заедно с културните и юридическите институции, създадени за да защитават тези идеи и да ги предават на бъдещите поколения, са оформени от нейното християнско наследство. В действителност спомените от миналото вдъхновяват нейните поприща за бъдещето.“

Припомняйки на Европа нейните корени, по-ясно осъзнаваме защо християните имат дълга да се обединят. Не защото тези корени са мъртви, а поради факта, че те продължават да дават на континента духовната и моралната подкрепа, която позволява да се установи един същностен диалог с хората от други култури и религии. Евангелието не е идеология и именно затова не претендира да затвори развиващите се социалнополитически системи в строги системи. Евангелието стои над превратностите на този свят и хвърля нова светлина върху достойнството на човека

от всяка една епоха.“

27 септември - на среща с Чешкия икуменичен съвет.

„Днес има нужда от личности, които са вярващи и „достоверни“, готови да заплатят лично за разпространението на християнските идеали, които изповядват. Този е „тесният“ път на светостта, посочен от Исус. Наистина това е един суров език, труден за приемане и прилагане в практиката. Но свидетелството на светците показва, че е възможен за всички, ако имаме вяра и се доверяваме на Христос. Техният пример насърчава този, който казва, че е християнин, да бъде достоверен, т.е. последователен в принципите и вярата, която изповядва. Не е достатъчно да изглеждаме добри и честни; необходимо е действително да бъдем такива. А добър и честен е този, който не закрива със своето „аз“ Божията светлина, който не поставя себе си отпред, а оставя да прозира Бог...“

Това е житейското поучение на свети Вацлав - един крал, който има смелостта да противопостави Небесното царство

на обаянието на земната власт. Неговият поглед не се откъсна никога от Исус Христос. Той построи черкви, помагаше на бедните, защитаваше вдовиците, не търпеше несправедливостта, т.е. бе неудобен. Накрая прости на брат си, преди той да накара да го убият, за да се качи на неговия трон...“

Скъпи приятели, папата ви призовава да живеете с радост и ентузиазъм вашата вяра; да нараства общението между вас и с Христос; да се молите и да сте постоянни в практикуването на Тайнствата, особено на Евхаристията и Изповедта; да се грижите за вашето християнско възпитание и се вслушвате в учението на вашите пастири.“

28 септември - на литургия за празника на свети Вацлав, покровител на чешката нация, на открито край Стара Болеслав пред десетки хиляди младежи, дошли от цяла Чехия, от Словакия, Полша, Германия и Австрия. Много от тях останаха в молитвено бдение през цялата нощ с песни, евхаристично обожаване и изповеди.

По Радио ВАТИКАН

Твърди във вярата...

От стр. 1

ра беше и отец Стефан Стефанов, енорийски свещеник на православната енория „Свети Николай“ в града. На литургията присъстваха посланикът на Австрия в България Негово превъзходителство г-н Клаус Фабиан, посланикът на Унгария в България Нейно превъзходителство г-жа Юдит Ланг, делегация от италианското посолство, водена от г-н Валтер Мартина, делегация от френското посолство в България, водена от

г-жа Северин Фрусте, делегация от Моена, област Тренто, Италия - родно място на архитекта Валентино дел'Антонио-Боркан и скулптора Валентино Сомавила, изградили катедралата в Русе и работили за нейната вътрешна украса. В делегацията участваха техни потомци и представители на община Моена.

След като епископ Петко Христов откри официално юбилея и поздрави гостите, архиепископ Януш Болонек поднесе проповед пред вярва-

щите. „Дошли сме тук да благодарим на Бог за този юбилей на католическата енория в Русе - започна монс. Болонек. - Правителства и политически строеве се сменят, а тази католическа енория пребъдва. Оттук идва и нашата благодарност към Бог и към всички хора с добра воля, които подпомагат това развитие, а днес с радостно сърце празнуват. Нашата радост споделя и папа Бенедикт XVI, който изпраща своите поздравления и насърчава всички вярно да отстояват Христос и Неговата Църква.“ Затова, подчерта нунцийт, трябва да ни мобили-

На стр. 8

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

Свещеник

Нуждаем се, Господи, от свещеници,
но от свещеници по Твоему.
Не искаме свещеници неспособни,
не искаме свещеници случайни,
а свещеници истински,
които биха Те давали на нас безрезервно,
без ограничение,
без страх.
Искаме свещеници напълно ангажирани,
които осветяват хляба и виното,
но преди всичко душите ни да променят в Тебе.
Свещеници, които биха говорили с дела повече,
отколкото с думи и с писмени произведения,
свещеници, които биха инвестирали повече в своето свидетелство и запазване на своето достойнство, отколкото в образованието си.

Свещеник

Живот, посветен от Бог, за Бог.
Живот, пожертван на другите.
Тайна!
Тайна голяма, която вдъхнови свети Франциск Салски за думите: „Ако бих наистина разбрал какво означава това, никога не бих позволил да ме ръкоположат.“
Вижте, да стане човек свещеник никак не е лесно, този избор не е лесен, особено днес.
Това е човекът, който ходи по пътищата на света и изглежда като същество от друг свят.
Човек като всички други, който говори и действа в името на Бог.
Грешник, който прощава греховете; нуждае се от благодат и я дава на другите.
Неговото призвание е да прави човека подобен на Бог. Става мост - човешката бедност поднася на Бог, а Божията благодат поднася на хората. Не е баща, но небето се заселва с духовните му деца! Много пъти му се струва, че той е най-пренебрегнат, а всички го търсят в трудните си моменти.
Малобройни са тези, които го обичат както заслужава, някои го ненавиждат, мнозина го гледат равнодушно. И въпреки всичко това той присъства в живота на хората - от кръщението чак до смъртното легло върно и мълчаливо ни съпровожда.
Затова папа Йоан-Павел II препоръчваше:
„Обичайте своите свещеници! Уважавайте ги, бъдете им послушни, следвайте ги! Всеки ден се молете за тях! Не ги оставяйте самотни нито на олтара, нито във всекидневния живот! И никога не преставайте да се молите за свещеническите звания и за тяхното постоянство в службата на Господ и на душите. Но преди всичко създавайте в семействата си благоприятна атмос-

фера за възникване на званието. И вие, родители, отговаряйте великодушно на Божиите планове с децата ви!“

Да се научим да обичаме свещенството и свещениците. Да си припомним великите личности на свещенството, които не с думи, но с конкретните си дела са спасили обществото: Дон Боско, Филипо Нери, Анибале Мариа ди Франча, Котолengo, Дон Орионе, Дон Луиджи ди Лиегро... И много други смирени свещеници, влезли в живота на хората като слънчев лъч.

Всички тези мъже ни помагат да разберем, че и днес е радост да бъдеш свещеник!

И че днешното време е изумително за свещенството!

„Господи, моля Те
за свещениците, за дяконите,
за монасите, за мисионерите,
за богопосветените,
чрез тяхната служба
и чрез техния пример
католическата вяра в света
да се запази,
да блести в деятелна и великодушна любов,
тяхното свидетелство
да бъде като ехо на свидетелството на техните епископи
и да умножава свидетелството на техните събратя,
та да знаят да подкрепят истинския християнски живот
за целия Божи народ,
за да имат ясното виждане и кураж на Дух Свети в прокарване на социална справедливост,
да обичат и защитават бедните,
да служат със силата на евангелската любов
и с мъдростта на Майката и Учителката - Църквата,
на потребностите на модерното общество
и да могат постоянно да търсят
и намират пълнотата на своя духовен живот
и плодотворност на своята пастирска служба в Евхаристията.
Господи, молим Ти се, послушай ни!“

Папа Павел VI
●●●

1. Свещеникът е приятел на Исус Христос

Приел приятелство с Исус Христос, Който го повика за свой приятел: „Вие сте Мои приятели, ако вършите всичко онова, което ви Аз заповядвам“ (Йоан 15, 14).

Не търси нито кариера, нито власт... Просто изпълнява Исус-Христовото послание. Свещеникът, ако е приятел на Исус Христос, ще бъде способен и другите да приближи към това приятелство.

2. Свещеникът е страж на Евхаристията

Свещеникът е повикан да размишлява задълбочено за Евхаристията, да й бъде верен, да я раздава. Повтаря това, което Исус Христос е напразил: „Това правете за мой спомен“ (Лк. 22, 19).

Евхаристията образува Църквата. Тя е център на общността. Тя е знак на общност. Свещеникът пази тази велико-

Година на свещеника

лепна тайна в своите крехки ръце! С каква почит би трябвало да я служи!

3. Свещеникът е човек на молитвата

Това му е основната работа. Всеки ден тиха молитва, размишление, обожаване. Свещеникът може да бъде философ, богослов, голям катехист, добър организатор... Но ако молитвата му липсва, нищо не би принесъл на общността. Само когато предварително е получил това в молитвата, тогава е способен да дава, да бъде някой. Свещеникът е такъв, каквато му е молитвата! Хората гледат свещеника как живее, колко много се посвещава на молитвата...

4. Свещеникът е заместник на Исус Христос

Свещеникът видимо представлява Исус Христос пред хората. Прави същото, което Исус Христос е правил: разчупва хляба, проповядва Евангелието, служи на братята. Това може да прави само тогава, когато е изпълнен с Исус Христос, ако е влюбен в Исус Христос.

Неговата работа е преди всичко:

Свидетелство - с думи и дела. Хората много внимателно гледат всичко, каквото свещеникът прави или говори.

Светата литургия - това е голямата задача на Църквата, включително и на свещеника. Бог да се принася на хората. Да води хората към Бог.

Служба - свещенство, което не би било служба, не съществува. Нека да преподава, да проповядва, да води... Всичкото това би трябвало да прави само в смирения дух на службата си.

5. Свещеникът е човек, който благославя

Благославянето е великолепен жест! Пълен с дълбок смисъл. Свещеникът носи благослова на Твореца - на бедни, болни, грешници, малки... В моментите на страх, на трудности, на надежди Божият благослов носи лъчите на слънцето... Свещеник - ръце, които благославят!

6. Свещеникът е човек на Църквата

Свещеникът не съществува сам за себе си. Неговият смисъл на живот се състои в общността. Хората искат да видят човека на Църквата. Но не някакъв „общ“ работник или функционер, а някой, който е способен да отговори на всичко. Църквата живее благодарение на него.

7. Свещеникът е човек с мисия

Днес се смята за малоценен този, който няма никаква професия. Професията на свеще-

На стр. 6

Пребъдете в Мене...

Преди пет месеца, когато очаквах моето свещеническо ръкоположение, предхождащата го Свята седмица на Христовите страдания имаше изключително значение. Защото не може да има по-добра подготовка за приемането на дара на свещенството от дара на съпреживяването на Тайната на нашето спасение. А в тази Тайна особено място заема Велики четвъртък - денят на Последната вечеря на Господа, денят на установяването на тайнствата Евхаристия и свещенство. Това е ден, в който всички християни сме призвани да размишляваме върху онова, което сме получили от Христос и което ни свързва с Него.

Христос е изворът на свещеническото служение. Той е нашият единствен Първосвещеник. Той е глава на Светата църква - Неговото мистично тяло. От Него произлиза всяка наша благодат, всяка наша сила, всяка наша способност. Затова, приемайки ръкоположение от епископа - наследник на апостолите, аз ставам свещеник заедно с Него и в Него. Той е, Който е установил тайнството и всяка свързана с него благодат. А това изисква послушание - призван съм да слушам всяко Негово слово и да изпълнявам Неговата воля, приемайки я като моя. И да пребъдвам в Него, в Неговата любов.

„Аз съм лозата, вие пръчиците“, казва Исус. И още: „Пребъдете в Мене, и Аз във вас... Пребъдете в Моята любов“ (Ин. 15 - 5, 4, 9). Това е Неговото завещание, това е всичко, което Той желае от нас. Пребъдвайте - не означава ли това да поставя в Него цялата си способност да обичам, цялата си любов?

Колко важно е да пребъдваме единни в любовта! Тайната на Велики четвъртък е свързана с любовта ни към Христос - извора на всяка любов, особено на любовта към другия човек, към ближния.

„Ние, християните, и по особен начин - Христовите свещеници - казва папа Павел VI -

притежаваме особен начин да обичаме Христос. Обичаме го истински като Личност, Която присъства винаги в живота ни, свързани сме с Него с цялото си сърце, с всичките си сили, с цялата си душа. Той е нашият Господ.“

Велики четвъртък е ден на любовта. Важно е за мен през този ден да се запитам: „Наистина ли съм способен да обичам?“ Отговорът ми трябва да бъде: „Да!“ Този отговор е в основата на свещеническият живот: „Да, Господи, ще Те обичам! Ще обичам само Теб, с цялата си душа. Всичко, което имам в живота си: желания, способности, мисли, радости, чувства - всичко е Твое, Господи. Аз съм Твой!“ Това е обещанието, което съм длъжен да дам в деня, в който ще получа дара на свещенството. Обещание за цял живот!

Трябва да повтарям това обещание всеки ден. Със същата радост, със същото желание да бъда дар за другите. Независимо от слабостите, трудностите и грешките.

„Господи, Ти знаеш, че Те обичам!“ - този е отговорът, който Петър дава на Господ. Този трябва да бъде и моят отговор: „Да, Господи, аз наистина съм слаб, беден, немощен, но Ти знаеш, че те обичам. И съм Твой.“

Имам нуждата непрекъснато да повтарям това, то е израз на моя живот и на моето призвание. И е същност на бъдещото ми служение.

А то е - да бъда свидетел на Божията любов, за да може светът да повярва в Онзи, Който ми е поверил това служение. И да стоя винаги на пътя на обръщането. За да пребъдвам в любовта, към която съм призван. За да пазя винаги Словото на Велики четвъртък, Словото на нашия Господ Исус Христос: „Пребъдвайте в моята любов!“

Отец Страхил КАВАЛЕНОВ,
енорист на енория
„Дева Мария от Броеницата“
във Велико Търново,
ръкоположен за свещеник
на 18 април т.г. в Белене

Свети Жан-Мари Виане - покровител на всички свещеници

Свети Жан-Мари Виане е роден на 8 май 1786 г. Той е четвъртото от шестте деца на земеделска фамилия в село Дардили, близо до Лион. Момчето расте в традиционна селска набожност, прославяща Божията майка. Но по-късно се установяват неприязънта и враждебността на Френската революция към Църквата. Свещеници, които отказват да положат клетва пред републиканската конституция, нямат право да отслужват литургии в черквите. Жан-Мари получава Първо причастие в домашната плевня. Обстановката е несигурна - военно положение; училища и черкви са затворени. Тази мрачна и тягостна атмосфера на нелегалната Църква въодушевява набожността на Жан-Мари и желанието му да стане свещеник. Той посещава тайно местния енорийски свещеник - да

се учи да чете и пише. През 1809 г. получава повиквателна за армията, но заболяване му попречва да влезе в казармата. Когато оздравява, решава да дезертира и става селски учител под фалшивото име Жером Венсан. След амнистията енорийският свещеник на съседното село Екюли отец Шарл Бали му помага да влезе в семинарията на гр. Вериер-ан-Форе. Високите изисквания в обучението затрудняват много Жан-Мари - особено при овладяването на латински език, но с голямата помощ на отец Бали и своята ревностна набожност Жан-Мари е ръкоположен за свещеник на 13 август 1815 г. в Гренобъл.

Отец Жан-Мари Виане започва като помощник (каплан) на енорийския свещеник Шарл Бали в Екюли, а през 1818 г. е

На стр. 6

Отец Игнат Багов - смирен воин за Божиата истина и справедливост

Обявената от папа Бенедикт XVI Година на свещеника е добър повод да говорим за нашите свещеници, за тези, които посветиха живота си на Бог и верния народ. Те са пред нас - с харизмите и с делата си. Тя е и прекрасен повод да обвърнем глави назад и да си спомним нашите пастори, които вече се върнаха в Божия дом. Онези свещеници, които през тежките години на комунизма опазиха вярата, бранеха Църквата и с риск за живота си проповядваха в храмовете Благата вест. Те не изоставиха верните си, въпреки че бяха изселвани, затваряни в лагери, измъчвани... Те са онези мъченици, които всички ние лично познавахме и на които се възхищаваме. Те са пастирите, които дадоха пример на новото поколение младежи за богопосветен живот, за вяра, за любов към ближния. Благодарение на тях в това поколение поникна семето на свещеническото звание и по техните стъпки тръгнаха други, които днес са духовници и пастори.

Един от тези свещеници е отец Игнат Багов, възкресенец, свещенослужител в Никополската епархия повече от 50 години. Роден през 1919 г. в с. Миромир, Пловдивско, отец Игнат съвсем малък остава сирак. Учи в немското училище „Княгиня Евдокия“ в София, в католическата про-

гимназия в Малко Търново, в средното гимназиално училище в Стара Загора. През 1937 г. постъпва в обществото на отците възкресенци и облича монашеската дреха. Подготвя се в Краков, после в Лвов (Украйна). През 1939 г. заминава за Рим и постъпва в папския Григориански университет. Втората световна война бележи неговото следване с глад, лишения и чести бомбардировки. През 1947 г., вече свещеник, се завръща в България и една година служи в старо-загорската енория „Св. св. Кирил и Методий“. През 1949 г. Никополският епископ Евгений Босилков го кани за енорист на с. Драгомирово, Свищовско.

(Следва)

Росица ЗЛАТЕВА, Белене

Това може би ви интересува

За шумерите, тяхната култура и техните митове

(Продължение от миналия брой)

В науката обаче фактът на потопа не се отрича, независимо от дискусиите около неговите обстоятелства и неговото отразяване в писмените извори.

Шумерите сътворили редица митове за създаването на човека. Два от тях обаче са предизвиквали най-силен интерес у изследователите. Според първия, наречен „Енки и Нинмах“, бог Енки и богиня Нинмах решили да създадат първия човек, като смесят кръв от убито божество с глина, за да не бъдат божествата сами. След като сторили това, божествата се напили, а Нинмах решила да изпита магическата сила на Енки, като създаде глинени фигури на хора с някакви недъзи - бездетна жена, болни, куци, слепи, възрастни и др. Тя предизвикала бог Енки да намери мястото на всеки от тях в света на хората и да им обезпечи прех-

раната. Богът създал за всяка от тези фигури по още една по полов признак (мъжка с женска), след което им вдъхнал живот, повелявайки съществуването им в обитаемия свят.

Митът поставя редица въпроси, но тук ще отбележим само това, че според разбиранията на шумерите именно боговете са сътворили човека. От особен интерес е хуманизмът на идеята, че в човешкия свят има място за всички хора, независимо от тяхната възраст и здравословно състояние.

Вторият мит за сътворението на човека излага друга концепция. Той е поместен в „Митът за Атрахасис“ и според него главните божества, начело с боговете Енлил, Ану и Енки, властвали над свят, в който им слугували второстепенни божества, наречени анунаки и игиги. Анунаките и игигите вършели всичко. Те обработвали земята, работели по строежи и по прокопаването на канали и се грижели за храмовете, в които живеели главните божества, да бъдат снабдени винаги с всичко.

(Следва)

Д-р Кабала МУКАРЗЕЛ, СУ „Св. Климент Охридски“

Свещеник

От стр. 5

ника е неговата мисия. Изпълнява службата, за която е бил призван. Действа и живее „в името на Исуса Христа.“ Не преподава това, което знае от себе си, но това, което Църквата учи.

8. Свещеникът е дал обет за безбрачие

Това е отричане за по-голямото добро и за по-голяма любов! Свещеникът нищо не пренебрегва, но насочва своето сърце само към Исус Христос. Този избор е свободен, великодушен. Труден, разбира се. Но наистина освобождава!

Година на свещеника

9. Свещеникът е човек на помирение

Не заради своите заслуги той може да повтаря обикновените думи: „Прощават ти се греховете“ (Мк. 2, 5). Много зло има в света. Но грехът е единственото голямо зло, което отделя човека от Бог. И свещеникът има власт отново да съшие скъсаното чрез греха. Трябва да има сърце, изпълнено с любов, помирение... икуменизъм. Сърце, отворено за всички.

10. Свещеникът и Света Богородица

Тя е „Жената с отговор: „Да.“ Свещеникът може да научи от нея да казва „да“ на всичко, което Бог и ближните очакват от него. Той се учи от нейния пример как да стане свещеник. Мария е дала Исус Христос на света. Също така и свещеникът е призван да Го представлява в обществото. Не може да бъде добър свещеник, ако няма необходимата набожност към Мария.

„Отдадеността на Дева Мария е тайна на светостта. Не можем да обичаме Исус Христос, ако не обичаме Света Богородица. Не можем да достигнем до Исус Христос без посредничеството на Дева Мария!“, казва свети Анибале Мариа ди Франчия.

11. Свещеник во веки

Бог иска всичко. Не назаем, а изцяло да отдаде живота си! Този дар не е временен. А во веки! Посветен е и трябва да принадлежи изцяло на Бог и на Църквата. Въпреки че е немошен и слаб, не смее да напусне свещенството; в него действа Бог!

Това е величието на този човек!

След всичко това някой може да мисли - колко е тежко! Но нищо не е тежко, ако се прави от любов!

Който се страхува от любовта, по-добре да не пожелава да стане свещеник!

Но свещенството е за този, който иска да дава и да приема любов!

Тежко е! Но също и изумително преживяване!

Тежко е! Но с Бог всичко е възможно!

Много важно задължение е това, но си струва!

Свещениците трябва да бъдат влюбени в своето свещенство!

Да не бъдат посредствени свещеници!

Посредствеността на никого не се прощава, още по-малко на свещеника!

Бог и хората искат свещениците да бъдат на нивото на своята служба.

Из книгата на Леонардо Сапиенца „Божият човек“
Подбрал: отец Петър НЕМЕЦ, SDB

Свети Жан-Мари Виане - покровител на всички свещеници

От стр. 5

преместен в с. Арс-сюр-Форман, близо до Лион. Тук той зарва 240 напълно равнодушни към религията жители, мъртва енория, занемарена и печална черква-бункер, четири процъфтяващи кръчми. Но отчето не се оплаква, не се отчайва. Живее в бедност, много пост и молитви, спи на пода, води строг аскетичен живот, раздава оскъдните си средства на най-бедните. Започва възстановяване на черквата. През 1818 г. основава Братство на броещата, по-късно и Евхаристично братство. През 1824 г. основава училище за момичета, през 1827 г. - сиропиталище, а през 1832 г. и училище за момчета. Енориашите много високо оценяват тези грижи, но повече го уважават и ценят като пропо-

ведник и най-вече като изповедник, защото разбира, съчувства и се вживява в техните проблеми. Те търсят непрекъснато неговите съвети, утеха, окуражаване. Всеки ден по 14 до 17 часа той е непрекъснато в изповедалнята, достигайки до немощ и изпадайки дори в безсъзнание. Това пренатоварване го съсипва и довежда до телесно и душевно изтощение. Понякога го терзат мъчителни мисли и съмнения, че вече не е годен и не е призван за свещеническа мисия. На няколко пъти се опитва да избяга от Арс и да се отдаде на мистичен живот, на вътрешен и душевен покой, но енориашите все го откриват и си го връщат. През лятото на 1859 г., макар и смъртно болен, свещеникът от Арс продължава да изповядва и да раздава помирение и опроще-

ние. На 4 август 1859 г., в 2 часа сутринта, рухнал от преумора, той умира на 73-годишна възраст. Цялото село потъва в траур и до последния енориаш със сълзи на очи изпращат своя светец във вечен покой. Днес някогашното невзрачно селце Арс-сюр-Форман е превърнато в уютно, образцово, процъфтяващо селище и вече известно светилище, посещавано всяка година от над 500 хиляди поклонници. През 1925 г. папа Пий XI (1922-1938) канонизира енориста от Арс за светец, а четири години по-късно го обявява за покровител на всички свещеници по цялото земно кълбо. По повод 150 години от смъртта на свети Жан-Мари Виане папа Бенедикт XVI обяви Година на свещеника от 19 юни 2009 г. до 19 юни 2010 г.

Петър КОЧУМОВ

Достойнствата на расото

(Продължение от миналия брой)

Някои в България може би дори са чували за Майка Тереза и отдадеността ѝ на най-бедните и болните. И сега какво - да закачиш дрехата в гардероба, защото ти пречи!?

6. Налага умереност в обличането

Църквата е предпазвала винаги свещениците от порока да се правят на по-важни, отколкото са, и от показния разкош, като им е дала една проста дреха. Расото е една цяла дреха - от врата до петите, в един цвят - черен, в една форма. Богатите орнаменти не се връзват с такава дреха, те са за храма, понеже не украсяват човека, а Божия служител, който с тях прави по-тържествени свещенически церемонии.

Духовникът, облечен в свет-

ски дрехи, става жертва на суетата като всеки мирянин - увлича се по марково облекло, оглежда качеството на платовете, интересува се от десена и цветовете. Като слезе на равнището на света, той трудно ще устои на изкушенията на своите капризи и вкус. И ще върви по модата и гласът му едва ли ще се чува като гласа на викация в пустинята, облечен с дреха от камилска вълна.

7. Пример за послушание на духа и законодателството на Църквата

Като един от онези, които споделят свещенството с Христос, свещенослужителят трябва да бъде пример за смирението, послушанието и самопожертвователността на Спасителя. Расото му помага да практикува бедността, смирението в облеклото, послушанието на

реда в Църквата и пренебрежението към светските суети. Като е облечен в расо, духовникът трудно ще забрави за важната си роля и посветената си мисия или ще обърка дрехата и живота си със светските.

Тези седем достойнства на расото могат да бъдат увеличени и с други, за които се сетите. Но колкото и да са те, расото завинаги ще остане безпогрешен символ на свещенството, защото така го е наредила Църквата в своята безпределна мъдрост, дала чудни плодове през вековете.

Отец Хайме Товар ПАТРОН
По www.catholc.net

Отец Хайме е испанец, дълги години военен капелан; умира през 2004 г.

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

„Светецът, за когото ще говорим - свети Теодор Студит, ни отвежда в центъра на средновековието на византийската епоха, период доста бурен от духовна и политическа гледна точка. Свети Теодор се ражда през 759 г. във видно и набожно семейство. Неговата майка Теоктиста и неговият чичо Платон, игумен на манастира „Сакудион“ във Витиния, са почитани като светци. Именно неговият чичо е този, който го насочва към монашеския живот, и младежът приема този живот на 22 години. Той е ръкоположен за свещеник от патриарх Тарасий, но по-късно прекъсва общението си с него поради слабостта му по повод прелюбодейния брак на император Константин VI. Последствието е, че Теодор е заточен през 796 г. в Солун. Помиренето с императорския двор става една година по-късно при управлението на императрица Ирина, която за да ги запази от сарацините, дава на Теодор и Платон да се настани в градския манастир „Студиос“ с по-голяма част от монасите, дошли от Сакудион. Така се дава началото на важната „студитска реформа“.

Освен това личната история на Теодор продължава да бъде разностранна. Със своята обичайна енергия той става началник на отпора срещу иконоборството на Лъв V Арменец, който се противопоставя отново на съществуването на икони в Църквата. Шествието с икони, организирано от монасите на „Студиос“, дава начало на нови разправи. Между 815 и 821 г. Теодор е бичуван, затворен и заточен на различни места в Мала Азия. В крайна сметка той може да се върне в Константинопол, но не в своя манастир. Тогава се заселва със своите монаси от другата страна на Босфора. Вероятно умира в Принкипо на 11 ноември 826 г., деня, в който е честван във византийския календар. Теодор се отличава в историята на Църквата като един от големите реформатори на монашеския живот и същевременно като защитник на свещените образи по времето на втората фаза на иконоборството на страната на свети Никифор, цариградски патриарх. Теодор разбира, че въпросът с почитанието на иконите има общо със самата истина за Въплъщението. В своите три книги „Антиретики“ (Опровержения), Теодор установява сравнение между вечните тринитарни (на Троицата) отношения, където всяка Божествена личност не разрушава единството, и че отношенията между двете естества на Христос не компрометират в Него единствената Личност на Словото. Той се аргументира така: да се забрани почитанието на иконата на Христос, би означавало да се заличи самото Негово спасително дело; та приемайки човешка природа, невидимото Вечно слово се е явило във видима човешка плът и по такъв начин е осветило целия видим свят (космос). Иконите, осветени чрез литургично благословение и чрез молитвите на вярващите, ни единяват с личността на Христос, със светците и чрез тяхното застъпничество с Небесния отец и свидетелстват влизането в божес-

твената реалност на нашия видим и материален свят (космос). Теодор със своите монаси, свидетели на кураж по време на иконоборското преследване, по неразривен начин са свързани с реформата на общежитийния монашески живот (кенобити - от гр.) по византийско време. Тяхната важност се налага и от едно друго външно обстоятелство - техния брой. Тъй като манастирите от онази епоха не надхвърлят тридесет или четиридесет монаси, ние четем в „Живота на свети Теодор“ за съществуването на общо повече от хиляда монаси

Посветил се на Христос

студити. Сам Теодор ни осведомява за присъствието в неговия манастир на близо триста монаси. Ние виждаме ентузиазма на вяра, която се заражда около този човек наистина информиран и формиран от вярата. Освен това не толкова броят, колкото новият дух, възприет от основателя на общежитието, се оказва въздействащ. В своите писания Теодор настоява за необходимостта от съзнателното връщане към учението на отците и най-вече към свети Василий, първия законотворец на монашеския живот, и към свети Доротея от Газа - известния духовен баща на палестинската пустиня. Особеният принос на Теодор се състои в обосноваването на необходимостта от ред и подчиненост от страна на монасите. По време на преследването монасите се разпръсват, приучвайки се всеки да живее със собствени порядки. В момента, когато се отдава възможността за общежитиен живот, светецът изцяло се ангажира да направи от манастира една добре организирана общност, едно истинско семейство или както той казва едно истинско Тяло Христово. В такава общност се осъществява по конкретен начин действителността на Църквата в нейната цялост.

При свети Теодор има и друго основно убеждение: монасите спрямо миряните поемат ангажмента да съблюдават християнските задължения с по-голяма строгост и ревност. Ето защо те произнасят особени обети, които принадлежат на посвещаването (агиазмата) и са почти едно „ново кръщение“, постоянно напомняно от новата дреха. В сравнение с миряните постулатите за бедност, целомъдрие и послушание са задължителни характеристики за монасите. Обръщайки се към събратята си, Теодор говори по конкретен начин за бедността, понякога много описателно, но за бедността при следването на Христос, която е по начало съществен елемент за монашеството и показва също пътя за всеки от нас. Отричането от лично притежание на материални вещи, тази освободеност от материални неща, както и въздържанието и простодушното са валидни единствено за монасите, но духът на това отричане е еднакъв за всички. Всъщност ние не трябва да сме зависими от материалната собственост; напротив, ние трябва да се научим на отричане, на простодушие, на строгост и въздържание. Само така може да расте едно солидарно общество и може да бъде превъзмогнат проблемът с бедността на този свят. Следо-

вателно в тази линия крайната бедност на монасите съществено показва също и нашия път. Когато по-нататък той изразява изкушенията против целомъдрието, Теодор не скрива своя опит и показва пътя на вътрешната борба, за да намери контрол над себе си, а и уважение към собственото си тяло и това на ближния като храм на Бог.

За него основните отричания са тези, изисквани от послушанието, защото всеки от монасите има собствен начин на живеене и вписването в голямата общност на триста монаси изисква реално нова форма на живот, която той определя като „мъченичество на подчинеността“. Тук също единствено монасите да-

алните ангажменти, смята той, е също толкова пламенен и в духовните ангажменти. Той не приема, че под претекст на молитва и съзерцание монахът се освобождава от труд, от ръчен труд, който всъщност според него и според цялата монашеска традиция е начинът да се открие Бог. Свети Теодор не се бои да говори за труда като за „жертва на монаха“, за неговата „литургия“, един вид Света литургия, чрез която монашеският живот става ангелски. Точно по такъв начин светът на труда става човешки и чрез работата човекът става все повече себе си, застава по-близо до Бог. Последствието на това лично виждане си струва да бъде припом-

личности извън манастира. Духовното завещание и писмата показват неговия отворен и чувствителен характер и как от бащинството му са родени истинските духовни приятелства в сферата на монашеството, а и извън него.

Правилото, познато под името Хипотипозис, открито малко след смъртта на Теодор, е приспособено с някои промени на Света гора, когато през 962 г. свети Атанасий Атонски основава Голямата лавра, и в Киевска Рус, когато е взета от свети Теодосий Печерски, за да я приложи в Скалните манастири. Прието в неговото истинно значение, правилото се явява изключително актуално. Днес съществуват множество течения, които нараняват единството на общата вяра и които подтикваат към един вид опасност от духовен индивидуализъм и интелектуална гордост. Необходимо е да се погрижим, за да се запази и възрасте съвършеното единство на Тялото Христово, в което може да се възстанови в хармония мирът на реда и простодушните лични отношения в Духа.

За да приключим, е хубаво да припомним някои от основните елементи на духовното учение на свети Теодор. Любов към Въплътения Господ и към Неговата видност в литургията и в иконите. Вярност към кръщението и обвързаност да се живее в общението на Тялото Христово, разбрано като общение на християните помежду си. Дух на бедност, въздържание, отричане; целомъдрие, господство над себе си, смирение и послушание срещу господството на собствената си воля, която разрушава социалната основа и мира на душите. Любов към материалния и духовния труд. Духовно приятелство, родено от очистването на собственото съзнание, собствената душа, на собствения живот. Да се помъчим да следваме тези поучения, които ни показват истинно пътя на истинския живот.“

Папа БЕНЕДИКТ XVI,
27 май 2009 г.

Да покажем любовта на Бог към човека

От смп. 1

Викенти благотворителността, вършенето на добри дела в полза на ближния. Монс. Манолов изтъкна, че днес думата „благотворителност“ доста се е изтъркала вследствие на кризите в България и на многото благотворителни акции, които се извършваха през това време често пъти със злоупотреби. Днес като че ли тази дума звучи нечисто. Проповедникът в своето размишление задълбочи разбирането за благотворителността, за вършенето на добро. Изтъкнато бе, че същността на благотворителността в християнския смисъл е преди всичко да покажем на другия човек любовта, която Бог има към човека. С тази проява на някакво милосърдно дело християнинът иска да покаже на другия човек с каква любов Бог го обича. Това не остава тук, развива се още по-нататък - да накара другия човек да обикне Бог именно заради любовта, която Бог проявява към него. И отива още по-нататък - човек да е способен тази любов, която има към Бог и чувства, че е обичан от Бог, да я проявява в конкретния живот и

спрямо своите ближни. Ето, каза отец Стефан, това е дълбокият смисъл на християнската добродетел, която се явява в благотворителността (каритас). Християнинът, ако иска да бъде автентичен, трябва винаги да практикува тази добродетел. Човекът, който е тяло и душа, и Бог, който иска да спаси точно този човек целия (с тяло и душа), действа чрез милосърдните дела на човек и спасява целия човек. Не само неговото тяло; много по-важно е да се стремим да спасим целия човек. Така свети Викенти, разбирайки още от самото начало нуждата на гладния народ от материални блага, е разбрал също така, че този народ се нуждае и от духовните блага. Тъй като душата е много по-важна - тя е предназначена за вечния живот, често пъти много по-напред трябва да направим благотворителност към душата и след това към тялото. Да следваме йерархията на ценностите. Свети Викенти не се насочваше само към тези, които нямаше с какво да се хранят, но се насочваше и към тези, които бяха духовно заблудени, далече от Божията любов.

Светецът извърши революция в разбирането на благотворителността - тя е нещо, което спасява целия човек, и ако не е така, нашето дело ще остане половинчато, каза още монс. Манолов и призова на възпоменанието на свети Викенти да се поучим от неговия жар да спаси повече души, да ги вдъхнови от любовта на Бог.

Негово високопреосвещенство монс. Георги Йовчев изрази своето насърчение към милосърдните сестри да се молят още по-усърдно за свещениците. Едно от големите милосърдия, които трябва да извършат, е да се молят духовното да се разпространява между хората, т.е. спасението на човечеството, спасението на душите. Епископът цитира и мисъл на свети Тома Аквински, че една от най-големите добродетели на християните, когато могат да направят нещо за спасението на душите, това е едно от големите милосърдия, които човек може да направи. Сестрите викентинки бяха подготвили и мултимедийна презентация за живота на своя патрон.

Жана СТОЕВА

**Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят**

Да бъдем светлината на света...

**Осма година
От април до декември
Декември
Да се молим за младежите,
в които съществува агресия
под една или друга форма
към човека до тях и/или към
цялото общество.**

Паскал отбелязва, че всеки човек копнее да бъде щастлив. Без щастие човешкият живот е без смисъл. Дълбоко в себе си всеки усеща една празнота. Как може да бъде запълнена тя? Само Бог може да изпълни тази празнота. Преди няколко столетия свети Августин е написал: „Неспокойно е сърцето ни, докато не намери в Тебе покой.“

Мирът е знак за Божието присъствие в човека. Грехът наранява човека. А наранен, той не е в състояние да контролира своите чувства.

Когато сме в мир с Бог, ние сме в мир и със самите себе си и Бог ни дава вътрешен мир и сили, за да се борим с трудностите. Този, който не е в мир със себе си, много често е в конфликт с другите. Истински неприятел на мира е егоизмът. Тези, които се стремят да угодят единствено на себе си, не постигат мир.

Човешката история е изпълнена с примери на агресия. Агресията е съществувала още при първия човешки род. Егоизмът заслепил очите на Каин и той не могъл да види доброто в своя брат. Следвайки чув-

ствата си, Каин убива собствения си брат. Но това не му помага да постигне истинско щастие в живота.

И днес много хора мислят, че чрез агресия могат да постигнат всичко, да осъществят мечтите си. Някои приемат агресията като символ на могъщество. А всъщност силни са тези, които умеят да контролират чувствата си, а не чувствата да контролират поведението им.

Хитростта в стратегията на дявола се състои в това - да отдели гнева от свободния избор, подтиквайки ни да повярваме, че ние сме жертви на емоциите, които не можем да контролираме. Да се ядосваме е съзнателен свободен избор, взето решение! Изборът е наш!

Да се замислим: какво е отнoшението на Христос към агресията?

Исус стана човек, за да помири човека с Бог; цялото Негово учение е свързано с ЛЮБОВТА, победата над злото чрез добро.

Когато сърцата ни са неспокойни, Исус ни кани да отидем при Него, за да ни дари Своя мир.

Покаянието е пътят към мира.

Господи, Ти знаеш сърцата ни.

Ти си ни сътворил с любов.
Помогни ни да отговорим на
Твоята любов.

Когато в сърцата ни няма

мир, покажи ни пътя към покаянието.

Бъди винаги с нас, пази мира и тишината в сърцата ни.

Не позволявай да дадем място на агресията в нас.

Дай ни сили да побеждаваме злото с добро.

Направлявай стъпките ни и не допускай да излезем от правилния път.

Помогни ни никога да не се разочароваме от живота.

Направи погледът ни да бъде изпълнен със светлина спрямо нашите близки. Амин.

**Размишлението
и молитвата са написани
от НИКА - Украйна**

**В светлината на трета
скръбна тайна - Исус е натоварен с кръста и върви към Голгота**

Отче наш...

Радвай се, благодатна Марийо...(10 х)

Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

8 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

10 години дневен център „Милосърдие“ на „Каритас“ работи за децата с увреждания в Русе

Дневният център „Милосърдие“ беше създаден през 1999 г. с финансовата подкрепа на Папския съвет „COR UNUM“ като един от 100-те проекта на Светия отец, посветени на Годината на милосърдието.

Вече 10 години „Каритас“ - Русе, е надежден партньор на децата със специални нужди от града и на техните семейства. Услугите, предоставяни в центъра, целят осигуряване на грижи и задоволяване на всекидневните здравни, образователни и рехабилитационни потребности, организация на свободното време и общуване на децата, подготовка за самостоятелен начин на живот. В същото време ползването на услугата дава на родителите шанс да се включат по-активно в обществения живот, да се реализират професионално, да получат необходимата професионална подкрепа и помощ при отглеждането на детето си и да преодолеят социалната изолация, на каквато често са подложени. През всичките тези години терапевтичната работа с децата и техните семейства е подпомагана духовно от енорийския свеще-

Нова статуя на Дева Мария в Секирово

Нова статуя на Дева Мария бе поставена в центъра на квартал Секирово на град Раковски на 27 септември. В края на литургията, започнала в 10 ч. в черквата „Свети Михаил архангел“, вярващите заедно с енорийския свещеник отец Румен Станев с шествие се отправиха към капелата със статуята. Хористите изпълняваха песни в чест на Дева Мария.

„Скъпи братя и сестри - обърна се отец Румен Станев към присъстващите, - статуята, която ще бъде осветена - знак на нашата вяра, може да събуди в нас любовта ни към Бог и упованието в Дева Мария и в светците, докато призоваваме Божия благослов върху тази статуя на Дева Мария.“ „Нека не забравяме - подчерта още той, - че преди всичко Бог очаква от нас постоянното свидетелство в живота ни.“ Енористът призова да се обърнем към

Бог в молитвата, извършвайки една набожност изцяло външна, но изповядвайки с цялата си душа величието на Неговата любов. Преди последния благослов отец Румен изрази своята благодарност на всички, които са помогнали за осъществяването на това начинание. Той цитира Евангелието от неделния ден, което казва, че всеки, който даде чаша вода в Негово име или всеки, който е помогнал, ще получи своята награда. Статуята на Дева Мария бе донесена от Лурд от отец Димитър Димитров след поклонничеството, което той организира от 2 до 11 септември.

Новата статуя на Богородица е прекрасен подарък за вярващите и за енория „Свети Михаил архангел“ в навечерието на храмовия празник, който бе честван на 29 септември.

Жана СТОЕВА

ник отец Валтер Гора, сестрите пасионистки и енорияшите от енория „Свети Павел от Кръста“ в Русе - всеки християнски празник, всеки слънчев миг или зов за помощ се преживяват заедно.

От май 2009 г. общината в Русе финансира услугите, предоставяни в центъра, и така заявява своята подкрепа и дългосрочен ангажимент към децата със специални потребности на Русе и към „Каритас“ в града като към качествен доставчик на социални услуги.

Септември донесе на децата много нови услуги и вълнения. Нашите деца тръгнаха на училище и заедно с това в дневния център „Милосърдие“ стартира услугата „Дневна грижа“. За децата бяха изградени и обзаведени зали за почивка, за самостоятелна и груп-

ва подготовка и всекидневно малките ученици обядват заедно, почиват си и си подготвят уроците с помощта на педагозите и терапевтите.

От септември в центъра официално влезе и музиката - два пъти седмично музикотерапевт работи с децата за подобряване на социалните, емоционалните и комуникативните им способности, за постигане на редица дидактични и корекционни цели.

Музиката, природните звуци, светлината и ароматите се срещат и в най-новия кабинет, разкрит през месеца - мултисензорна стая, в която с помощта на психолог се провеждат сесии с децата за релаксация и мултисензорна стимулация.

През тези 10 години децата, с които започнахме работата, пораснаха, услугите се развиваха, разкриваха се нови, съобразени с най-съвременните тенденции в терапевтичната работа, но винаги с мисълта и грижата за нуждите и потребностите на децата с увреждания и на техните семейства.

**Светломира СЛАНОВА,
„Каритас“ - Русе**

Твърди във вярата...

От стр. 4

зира девизът на този юбилей: „Твърди във вярата, милосърдни в прошката, единни в любовта.“ Монс. Януш Болонек насърчи вярващите да бъдат добри християни в българското общество - тук и сега, постоянно да задълбочават своята вяра, черпейки от учението на Църквата и слушайки онова, което казват папата и епископите. „Чрез нашия живот - посъветва ни монс. Болонек - трябва да правим осезаемо присъствието на Бог в семейството, в църковната общност и извън нея. Да бъдеш християнин, означава да сееш евангелския оптимизъм сред нелеките житейски ситуации... Това, което подариш на Бог с искрено сърце - завърши монс. Болонек, - това ще получиш обратно в изобилие.“

Архиепископ Болонек подари на русенската общност богослужебна дреха (фелон) за отслужване на Евхаристията.

В края на литургията отец Валтер се обърна с благодарност към всеки от високите гости, уважили събитието, както и към вярващите и пожела вярата да помага в живота на всеки и да расте в сърцата. Г-жа Кристина Доени, общински съветник в община Моена, подари на отец Валтер красива дървена статуя на Мадоната с Младенеца, изработена от моенски скулптор, и подчерта, че това е първата стъпка към едно много добро приятелство. Накрая апостолическият нунций Януш Болонек даде на всички апостолически благослов с пълна indulгенция за този, който изпълни

На стр. 9

Адвентът

Всички хора живеят във времето и пространството, но за християните времето не е низ от часове, дни и години, а е свързано с чествания и богослужения, които помагат на вярващите да прескочат чисто хронологическото отмерване на времето и да открият в живота си спасителното Божие дело.

Централният момент на тази история на изкуплението е тайната на Христовата Пасха (въплъщение, земен живот, смърт - възкресение, блажен живот). От този поток спасението се разлива назад във времето и напред в бъдещето, давайки възможност за спасение на всички благочестиви хора от всяка епоха и от всяко земно кътче.

Много скоро всички ние ще навлезем в т.нар. Адвент, благодатно време, водещо ни към честването на Христовото рождество. Време, през което сме призвани да бъдем поусърдни в молитвата, по-твърди в поста и по-жертвотворни спрямо нашите ближни.

Коя е причината Църквата да изисква тези неща от нас? Стъпката, която заедно ще направим, е да почерпим знание от извора, за нас той е Свещеното писание и литургията.

Основната идея за Адвент, която откриваме в Библията, е свързана с есхатологичното (накрая на времената) пришествие на Месията. За това събитие говорят светите проци и виждат този ден като ден на мрак и на страх. Когато се изпълнят времената, при своето пришествие Месията ще въздаде справедлив съд над народите. Радост и утеха за всички угнетени и скръб и страдание за коравосърдечните.

За християните Христос е очакваният Месия и дава пълнота на старозаветните пророчества, отваряйки нов етап в историята на спасението, който един ден ще кулминира при Неговото Второ пришествие. Рождеството на Божия син изпълва християните с радостна надежда, защото можем да предвкусим от пълнотата, която е Бог, и в същото време живеем с надеждата, че при Второто си пришествие ще ни намери с бодър дух и достойни за Него. Пълнота, защото Христос дойде вече на земята; очакване, защото обеща, че ще се върне един ден. Нека чуем какво казва Петър от Блос в De Adventus, Sermo III:

„При първото Си идване Христос беше несправедливо осъден от хората. При второто Си ни прави праведни чрез благодатта си. При третото ще съди всички неща праведно.“

Авторът говори за три момента, в които Христос идва. Първият е при неговото въплъщение. Вторият е всеки път, когато ние правим възпоменание на Рождеството Му, защото литургията преминава границите на времето и пространството и актуализира за нас благодатта на спасението, насочвайки вниманието ни в очакване на третия, решителен момент. Това ражда в сърцата ни усещане за непълнота и копнеж по едно близко-далечно бъдеще, което е изцяло в Божиите ръце. Ето как Адвентът е онзи благоприятен момент за практикуване на молитва, пост и милосърдни дела.

С молитвата си просим благодатта Бог да ни разкрие сватата Си воля, за да Му бъдем угодни с делата си. С поста си изразяваме желанието за смирение пред Неговото Божествено величие, надеждата, любовта и искреното намерение да се обърнем, за да ни бъдат простени греховете. А също така просим духовна сила да живеем пред лицето Му, уповавайки се само на Неговата благодат и ставайки съпричастни към нуждите на нашите ближни, изпаднали в нужда. Това може би е начинът нашият пост да принесе добри плодове.

Не е достатъчно да кажем, че постим, лишавайки се от месото на нашата трапеза, която често пъти е отрупана с хиляди други неща. Постът не е само средство, чрез което си налагаме ограничения, но може да бъде и мотив за благодарност. Често пъти забравяме колко много сме получили в сравнение с онези наши братя и сестри, които нямат нищо. Един прост пример, който може да ни накара да се замислим, е фактът, че пазарувайки, избираме между много видове хляб, но има и такива, които отправят молитвата си към Бога, просейки насъщния.

Нека през тези дни на подготовка и очакване да приемем с отворено сърце наставленията на Църквата, за да се потопим във великата тайна на Божието въплъщение. Тайна, чрез която Бог разкрива лицето Си като Любав.

Свещеник
Младен ПЛАЧКОВ

Твърди във вярата...

От стр. 8

всички изисквания за това.

По повод на юбилея енорийският свещеник Валтер Гора отправи пасторално писмо до своите енориаши. В него той ги призовава: „Отворете сърцата си за Христос!“ В писмото отец Валтер описва мотото на юбилея и обяснява как тези три изречения дават посока на юбилея и могат да бъдат прогнати за общи и лични крачки към светостта.

На стр. 11

Бракът е тъй трудната и комплексна тема в наши дни. Тя присъства при разпадането на много от браковете, при разделянето на много съпрузи, при разбиването на много семейства. Изправени пред действителността на разделението, пред умората на съместното съжителство, пред търсенето на други външни за брака лица, за да запълнят празното място в сърцето си, ние с лекота прибегваме до развода или до новото съжителство в дома на разделения, до напускане на дома и семейството, за да застанем заедно с онзи, който, изглежда, може да отговори на нашите нужди от чувства и разбираване. За много хора, които идват да ми говорят за своите съпругески трудности, не е единствен или основен въпросът за секса, а за едно страдание, за една любов, която е приключила. Любав, която е угаснала, задушена от праха на баналното всекидневие. Прахът на нещата, които се повтарят, който прикрива дори най-бляскавите кристали. Прахът от умората на всекидневното съжителство да се преодолеят многото, прекалено многото икономически проблеми, които семейството трябва да превъзмогне и които често стават все по-тежки. В много семейства разговорът между съпрузите се върти и превърта само около покупките, около парите, които обикновено не стигат, около заемите, придобиването на кола, почивката, безпаричието. Вместо да бъде гнездо на любов, домът и тези, които живеят в него или съжителстват в него, стават административен съвет. Няма за какво друго да се говори. Огънят е угаснал. Той повече не е младият и елегантен мъж от времето на годеща и брака, а и тя не е вече сладката годеница! Излизат наяве разликите в характерите, несъответствията, незабелязваните до момента дефекти. Времето на годеща може да е било дълго, но не е било достатъчно задълбочено. Отношенията са били повърхностни. Задоволявали са се страстите за любов, а мъжът и жената, които са се съчетали, не се познават в други стаи освен в спалнята.

Общото течение от повърхностните мисли, разпространявани в различни вестници и списания и от разни телевизионни предавания, със своите „експертни“ съвети вече е станало новата Църква, новата религия, новото училище. „Учителят на мисълта“ - „орпнлор maker“ - учи по всевъзможни начини, че „ако правиш добре любов, помага на любовта“, принизявайки двамата до животинско съвкупление. Образите на бащата и майката са изчезнали от живота на децата. Те живеят с майката и нейния приятел и с братята, които не са деца на собствените им родители. Интересно е да се види как бащата с колата взима от училище сина от първия си брак, придружен от настоящата си приятелка и общото им дете.

Учудваме се от лошото възпитание на младежите и децата, оплакваме се защо нямат ценности и са зле възпитани. Струва ми се, че много пъти може да се видят много по-лоши родители, отколкото младежи! Всяка вечер благодаря на Бог, че е Баща на всички. Той има грижата. Изправени пред този спектакъл, Божието слово вика на ухото на сърцето и поставя любовта на своето високо, но и дълбоко място, което дава сми-

съл на живота, което е отговор на въпроса на човешката личност, отговор, който държи сметка за достойнството на човека.

Започва се с констатацията, която прави Бог, гледайки своето любимо създание - човека, за когото създаде цялото творение, растения и животни. „Не е хубаво за човека да бъде сам.“ Бог създаде за човека света с неговите дадености, вселената, всичките животни, ала човекът, Адам, между всички не намери своето подобие, което да споделя неговото естество, неговите мисли, неговите чувства. Всичко му е подвластно, но не е нему подобно. Да си дадем сметка, че този откъс Божие

Семейно огнище

Бракът

слово, Божия мисъл, Божия воля за нас и върху нас ни се отправя повече от четири хиляди години. Беше време, в което нито един народ не смяташе да признае на жената същото достойнство като това на мъжа. В Божия замисъл жената е равна на мъжа, няма социална йерархия, няма подчинение, няма принизение. С древния език на Библията, за да се изрази тази равнопоставеност, се използва образът на костта, от която е взета Ева. Не е по-висша от Адам - не е взета от главата. Не е също и по-нисша, защото не произхожда от неговите нозе. Но е равна на него - взета е от неговите ребра, т.е. равна на него. Адам се възражда. Възхвалата, която изля, за да каже първото любовно изречение, се чу по цялата земя, най-древната и най-красивата: „Ето, това е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарича жена, защото е взета от мъжа си“ (2, 23). За да се разбере по-добре текстът, следва да се прибегне към иврита, където двете думи имат общ корен - „жена“ се нарича „иша“, а „мъж“ - „иш“. Жената, която придружава твоя живот, и мъжът, който е твой съпруг и баща на твоите деца, не е някаква личност, която си избрал между многото, а личността, която си признал за част от себе си. Съпругът или съпругата са част от теб - както ръцете и очите ти. Свети Павел в своето послание към ефесяни пише, че който обича собствената си жена, обича себе си. „Никой не мрази тялото си.“ Така верността, която характеризира християнската любов, не е тежоба, а израз на любов. Да признаеш в другия част от себе си... Част важна, незаменима. Част обичана завинаги - както се обичаме ние самите. Дори мюсюлманите, които приемат многоженството, поставят като условие за сватбата с други жени, че всички жени трябва да се обичат по един и същ начин, със същата мяра. Мъжът и жената не са вещи, които се сменят, когато омръзнат. В тази светлина следва да четем отговора на Исус на фарисеите за правото на мъжа да изпъди жена си. Изпъждането при еврейското право е разрешение, дадено от съпруга на жената, за да може тя да се омъжи отново. Жената съпруга била разглеждана като вещь на съпруга, нещо лично негово, съставляващо част от неговото наследство. Ако си отиваше без разрешение, Ipso facto ставаше прелюбодейка и трябваше да

бъде убита с камъни. Докато ако съпругът я напуснеше, той не подлежеше на никакво наказание. Само така можем да разберем действията на свети Йосиф, съпруга на Девата, при уведомяването, че неговата годеница е заченала, но не от него. Той решава да я напусне, за да не бъде убита. Фарисеите питат Исус дали е позволено напускането, а Той отговаря, че не е позволено. Сърцето на закона, който е сърцето на Бог, е признанието за равно достойнство. Съпругата не е притежание на съпруга, не е част от неговото наследство, не му принадлежи като вещь, от която може да се освободи за своя уго-

да. Жената и мъжът, които се обичат, са богатство един за друг. „Двамата ще бъдат една плът“ (Мт. 19, 5). „Който напусне жена си... прелюбодейства“ (Мт. 19, 9) Още веднъж, за да разберем какво означава това изречение, което е мисълта на Исус, следва ясно да разберем какво означава прелюбодейство. За жалост по традиция относно силата на шестата Божия заповед сме възпитавани да смятаме прелюбодейството като „нечисти действия“. Прелюбодейството е форма на идолопоклонство, при което грях е ползването на тялото на личността, без да се уважава естеството на образа и подобие на Бог. Така се изсянява крайното изказване на Исус: „Който погледне на жена с пожелание, е вече прелюбодействал“ (Мт. 5, 28), т.е. ако ти гледаш на жената като на обект за свое удоволствие и не я зачиташ като личност, а само като вещь - ти си в грях. Всеки мъж и жена са сътворени от Бог, за да образуват заедно тялото, което е човечеството, но в това човечество съществуват мъж или жена, създадени отвечно, за да бъдат част един от друг.

Намерих тази прекрасна поезия на френския монах, поет и композитор Дидие Римо SJ (1922-2003). Предлагам я за размишление.

„Познаваш ли шума на морето в сърцето на някои раковини, шума на вълните по брега, където чайките цепят въздуха?“

Познавам шума на морето, древно като сътворението на света.

Но от много по-отдавна, ми се струва, от много повече време те обичам!

Тъй да бъде!

Познаваш ли шума на вятъра, когато разбърква звездите и когато повдига до небето огромните вълни на океана?

Познавам шума на вятъра, древен като сътворението на света.

Но от много по-отдавна, ми се струва, от много повече време те обичам!

Тъй да бъде!

Познаваш ли движението на кръвта, когато те вика да влезеш в океана, както барабанът бие за готовност за войната на любовта?

Познавам движението на кръвта, древно като сътворението на света.

Но от много по-отдавна, ми се струва, от много повече време те обичам!

Тъй да бъде!“

АВ

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

Архангел Михаил - патрон и покровител на Трънчовица

На 29 септември бе отпразнуван много тържествено храмовият празник на енория „Свети архангел Михаил“ в с. Трънчовица. Преди литургията църковният хор запя новия химн на енорията. Препълненият храм се огласи от крилатата песен „Трънчовени днес празнуват с обич, с вяра тържествуват...“. Текстът и музиката са на енорийския свещеник отец Стефан Калалиш. Тържествената литургия отслужи епископ Петко Христов в съслужение с отците Стефан, Ремо, Марко, Йосиф, Валтер, Станислав, Винченцо, Койчо, Патрик и студента Ивелин. Присъстваха много гости от цялата епархия, сестри пасионистки от Свищов и Беле-не.

В проповедта си монс. Петко поздрави енорияшите и

всички присъстващи по случай храмовия празник. Той проследи създаването и дейността на небесното войнство начело със свети архангел Михаил. Апелира всички да се молят в трудни моменти за закрила и застъпничество на небесния воин архангел Михаил - патрон и покровител на енорията. Цялата литургия бе огласена от хора с тържествени религиозни песни, озвучени с йоника от ученика музикант Детелин.

След литургията гостоприемните домакини скромно очерпиха всички гости, след което се разделиха с благодарствени слова и пожелания за още по-тържествени и вълнуващи срещи под закрилата и застъпничеството на небесния воин Михаил.

Веска КОЧУМОВА

По пътя към блестящо бъдеще

На 17 октомври в Русе тържествено бе честван храмовият празник на катедралата „Свети Павел от Кръста“. Светата евхаристия от 11 ч. беше ръководена от Никополския епископ Петко Христов, който съслужи с архиепископа на Букурещ Йоан Робу, неговия секретар отец Габриел Даниел Попа, енорийски свещеник на катедралата енория в Гюргево отец Михаил, енорийски свещеник на Русе отец Валтер Гора, отците пасионисти и свещениците от епархията. В братско общение с нашите духовници бяха Русенският митрополит Неофит, отец Стефан Стефанов от православната енория „Свети Николай“ и отец Добромир - доцент в богословския факултет на Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“.

В началото на литургията монс. Петко представи гостите и им благодари, че са удостоили с присъствието си празника на енорията и катедралата. Проповед пред вярващите поднесе архиепископ Йоан Робу. В нея той каза, че Свети Павел от Кръста и неговите духовни чеда (отците пасионисти - б.а.) са особено свързани с историята на нашите Църкви в Румъния и в Бълга-

рия. Пасионистите са пристигнали в нашите страни през 1781 г. След четвърт век, в 1805 г. първият мисионер пасионист отец Франческо Ферери е издигнат в епископски сан в Никополската епархия и папски администратор на Влахия.

След неговата смърт, продължи монс. Робу, други пет отци пасионисти са пастири на нашите местни Църкви: Фортунато Ерколани, Джузепе Молайони, Анджело Парси, Антонио Джузепе Плуим и Игнацио Паоли (който построява сегашния катедрален храм в Букурещ). Един век след тяхното пристигане по нашите земи, след плодотворно дело, пълно с лишения, малкото католическо стадо от няколко десетки достига до няколко десетки хиляди вярващи.

Като знак на благодарност, продължи проповедта си монс. Робу, за службата, дадена от пасионистите - свещеници и епископи, свети Павел от Кръста е провъзгласен за втори покровител на архидиоцеза на Букурещ. Възпоминанието му е чествано по особен начин в енорийската черква в Чопля, къде-

На стр. 11

Старата черква

С хляб... вода... и упование

От стр. 1

ред, затова не идваме на църква.

Скоро след затварянето на колежа в Адрианопол (Одрин) възкресенците основали в Стара Загора семинария, в която момчетата, завършили основно училище, били подготвяни от отец Димитров за встъпването им в новициата на възкресенците в Краков. Той ги учел на катехизис, латински и български език и история. През 1926 г. е имало трима кандидати, които живеели заедно с отец Васил, който бил иконом, и с брат Андрей, който бил готвач. Всички водели посъзерцателен живот в селската атмосфера на Стара Загора. Тяхната всекидневна храна се състояла от хляб, зеленчуци и вода; месо и вино били поднасяни само на празници, а закуската се състояла от кафе и черен хляб.

Земетресението

Нещастие сполетяло българските мисионери, когато през 1929 г. тяхната къща и черква в Стара Загора били разрушени от ураган (отец Купен Михайлов пише, че е било земетресение, може би става дума за Чирпанското земетресение от 1928 г. - б.р.). За щастие част от църковната сграда била запазена и отците могли да се подслонят там и да си приготвят храна. През 1930 г. строежът започва отново. Параклисът, посветен на светите братя Кирил и Методий, бил осветен от отец Димитров и започнал да функционира на 4 юли 1931 г.

Въпреки трудните времена отец Гаруфалов успява да води семинария. Имал около четирима-петима ученици, които подготвял да започнат следване и встъпване в обществото.

През лятото на 1931 г. генералният асистент Йосиф Шефер идва на официално посещение в България. По време на тази визита възкресенците молят да бъде отворен новициат за кандидатите да ста-

нат братя в Стара Загора. До тогава всички кандидати били изпращани в новициата в Краков, но сега правителството повиквало младите в армията, което много затруднявало изпращането на кандидатите в чужбина, за да придобият духовно формиране. В отговор на това Генералният съвет на 10 октомври 1931 г. дава съгласието си да бъде отворен новициат за братя. Отговорен за новициата става отец Теодор Димитров.

(IWICKI John, CHARYZMAT ZMARTWYCHWSTANOW; Tom II: Krakow 2007)

Семинарията

Сега ще допълним няколко спомена на отец Купен Михайлов относно семинарията след 1932 г.

„Семинарията бе открита в 1932 г. В нея се записаха 10-12 момчета и есента на същата година започнаха учебните занятия. В семинарията преподаваха както отците възкресенци, така и държавни учители. За три години семинаристите трябва-

Тържествено в Стара Загора

ше да изкарат целия материал, предвиден за полукласическата гимназиална програма.

Животът в семинарията беше напрегнат, весел и задъшевен. Възпитател беше отец Стефан Мешков. Той обичаше семинаристите и споделяше с тях всичко, каквото имаше. Незабравими ще останат разходките, които правехме из околностите на Стара Загора, веселите забавления в двора на семинарията, музикалните прояви в салона, трудовите дни в зеленчуковата и овощната градина при отец Васил в съседния квартал. Също остават незабравими усилията

на отец Стефан да ни кара да говорим на френски.

Едно от най-ценните неща в семинарията беше голямата библиотека, която се намираще в големия салон на първия етаж. Отец Тодор полагаше особени грижи за нея. Тя беше неговата „светая светих“. От него всички семинаристи се научиха да обичат и да ценят хубавите книги, които те сами подвързваха през свободното си време.

Но семинарията в Стара Загора не преживя дълго време. След като започна войната през 1939 г., семинарията бе затворена. Тя никога вече не бе отворена наново.

Комунизъмът

В 1953 г. двете къщи бяха конфискувани от правителството. Останаха само черквата и параклисът на гробищата. През 1960 г. всичкият багаж от семинарията бе прибран и въпросът за мисията на отците възкресенци в Стара Загора бе окончателно приключен. По-ценните книги от библиотеката бяха пренесени в Бургас и Малко Търново.

Макар и толкова кратък да беше животът на Старозагорската семинария, все пак от нея излязоха четирима свещеници възкресенци: архимандрит Рафаил Пеев, архимандрит Антон Петров, отец Игнатий Бадов и отец Никола Радев. От същата семинария излезе и мирският свещеник Купен Михайлов, автор на настоящите записки.

След комунизма

След комунизма в нашата енория за кратко пристига полският свещеник отец Хенрик от отците възкресенци, а след него около 1995 г. енорийската дейност поемат отците салезиани.

През февруари 2008 г. се основава малко общество от трима салезиани: отец Георги Свобода, отец Мартин Илек и Ярослав Фогл, днес вече свещеник. Те живеят в бившата сграда на отците възкресенци. Освен енорийска дейност учредяват Фондация „Дон Боско“ - България (www.foundation.salezianibg.com), чрез която

развиват катехизис и подпомагат с образователна, културна и спортна дейност деца и младежи в ромския квартал Лозенец.

През 2009 г. енорията ни отбеляза няколко събития. През април и май

направихме основен ремонт на нашата малка черква. На 24 май отбелязахме храмовия празник заедно с папския нунций архиепископ Януш Болодек, който тържествено откри реставрирания храм. През юни енорияшът Тара прие Първо причастие. Разбира се, едно от най-големите събития на нашата енория беше ръкополагането в София на 4 юли и първата литургия на 5 юли тук, в Стара Загора, на отец Ярослав Фогл.

Ако искате да научите повече за нашата енория, кликнете на www.starazagora.salezianibg.com или ни посетете лично.

Отец Мартин ИЛЕК

10 ИСТИНА VERITAS
Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

Дадох ѝ сълзи

- Мамо, защо плачеш? - попитало едно малко момче майка си.

- Защото съм жена - отговорила тя.

- Не разбирам - казало детето.

Майка му го прегърнала:

- Никога няма да разбереш.

Малкото момче попитало баща си:

- Защо мама плаче сякаш без причина?

- Всички жени плачат без причина - отвърнал бащата.

Момчето пораснало и станало мъж, но все още се чудело защо плачат жените.

Затова попитал Господ:

- Господи, защо жените плачат толкова лесно?

Господ отговорил:

- Когато създавах жената, я направих специална.

Направих раменете ѝ достатъчно силни - да поемат тежестта на целия свят, и въпреки това достатъчно нежни, за да даряват удобство.

Дадох ѝ вътрешна сила - да издържи раждането на дете и отхвърлянето, което много пъти идва от децата ѝ.

Дадох ѝ твърдост - която ѝ позволява да продължава напред, когато другите се отказват, и да се грижи за семейството си дори при болест и изтощение, без да се оплаква.

Дадох ѝ чувствителност - да обича децата си независимо от всичко и въпреки всички обстоятелства, дори когато детето ѝ я е наранило много.

Дадох ѝ сила - да помогне на мъжа си да преодолее грешките си, и я създадох от неговото ребро, за да защити сърце-

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1432)
ноември 2009 г.

то му.

Дадох ѝ мъдрост - за да знае, че добрият съпруг никога не би наранил жена си, но понякога изпитва нейната сила и нейното решение да бъде до него непоколебимо.

И накрая ѝ дадох сълзи - под които да се приюти. Това е нейно уникално право, за да го използва, когато има нужда.

После Господ заключил:

- Виждаш ли, сине, красотата на жената не е в дрехите, които носи, не е във фигурата, която има, или в начина, по който сресва косите си. Красотата на жената е в нейните очи, които са пътят към сърцето ѝ - мястото, където любовта обитава.

По интернет

Твърди във вярата...

От стр. 9

тел на отците пасионисти, архимандрит Виктор и отец Стефан, представители на Русенската митрополия, пастор Даниел Топалски от Методистката църква в града, отец Дираир - енорийски свещеник на арменската общност в Русе, кметът на града г-н Божидар Йотов, зам. областният управител г-н Иван Григоров, делегации от италианското и френското посолство в България и делегация от община Моена, Италия. Събранието откри отец Валтер, който поздрави гостите и даде думата на епископ Петко за поздрав и молитва за благодарност към Бог и всички съпричастни за изграждането на храма, за ремонта и реставрацията на катедралата и за построяването на модерния енорийски комплекс. След него говориха кметът г-н Йотов и зам. областният управител г-н Григоров, които бяха единодушни, че катедралата „Свети Павел от Кръста“ е една от забележителностите на града, духовен център и неделима част от архитектурния и културния облик на Русе. През това време на екран течеше слайд шоу „Светът и България 1860-1890 г.“, което показваше големите световни събития от втората половина на XIX век. Енорийският свещеник отец Валтер Гора припомни пред присъстващите моменти от историята на Русе и важни факти от създаването на католическата енория в града. Той възпоме на имената на свещеници мисионери, които всеотдайно са работили за това и са дали своя принос за построяването на катедралата: монс. Иполито Агосто, монс. Анджело Парси, монс. Игнатий Паоли, монс. Хенрих Дулсе и още много други духовници.

Накрая отец Валтер подари на гостите картини с катедралата „Свети Павел от Кръста“. За всички беше организирана и „разходка в миналото“, като г-жа Ирена Паскалева им показа катедралата и подробно описа иконите, витражите, скулптурите и светците, които те представят. Строител на храма е моенският архитект Валентино дел'Антонио-Боркан. Автор на витражите е Шандор Лиджети от Унгария.

Прекрасните скулптури върху колоните на храма са дело на Валентино Сомавила от Моена, Италия. Големият олтар и двата по-малки са изработени от Доминик Бушек и брат му Константин, синове на прочутия чешки дърворезбар Петър Бушек. Върху картините в презбитериума и по украсата на стените на храма е работил Карл Шауесбург. В черквата се намира най-старият запазен орган в България, монтиран през 1908 г. Органът е дело на немската органостроителница „Volt“, Карлсруе. Катедралата е построена в прекрасен неоготически стил, раз-

делена е на три кораба и е широка 13 м, дълга 26,20 м и висока 13,30 м.

Русенските енориаши с право се гордеят със своя храм. Той е свидетел на много исторически събития - и щастливи, и не толкова щастливи. Недокоснати от времето остават духът му и прекрасната му осанка. Той сякаш казва на хората: „Пътят на Спасението минава през мен!“ Вярващите от Русе имат правото да се гордеят и със самите себе си, със своята общност и здрава вяра. Защото те са храмът!

Честит юбилей!

Росица ЗЛАТЕВА

По пътя към блестящо бъдеще

От стр. 10

то се намира неговата статуя, донесена от отците пасионисти.

Днес, завърши архиепископ Робу, нашите мисли се обръщат към всички мисионери пасионисти от едната и другата страна на Дунав с благодарност и признателност. И затова бих искал да приключа с думите на блажения епископ пасионист Евгений Босилков, които синтезират веруюто и надеждата на всички пасионисти: „Следите от нашата кръв ще отворят пътя на едно блестящо бъдеще и ако ние няма да го видим, другите ще

жънат това, което ние сме посели в мъки.“

В края на литургията монс. Петко Христов разясни на вярващите булата на папата за индулгенциите, които могат да се получат в катедралния храм в Русе по време на юбилейната година на енорията, която ще продължи до 25 декември 2010 г.

Следобед от 15,30 ч. в читалище „Зора“ беше изнесен спектакъл със стихове и балет от енориашите със заглавие „Твърди във вярата, милосърдни в прошката, единни в любовта“.

Росица ЗЛАТЕВА

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на Християнското въведение

1212 С тайнствата на християнското въведение Кръщение, Миропомазване и Евхаристия се поставят основите на целия християнски живот. „Съучастието в божествената природа, дадена на хората чрез благодатта на Христос, съдържа известна аналогия с произхода, растежа и поддържането на естествения живот. Родени чрез Кръщението за нов живот, вярващите биват укрепени чрез тайнството на Миропомазването, а в Евхаристията получават храната на вечния живот. Така в тайнствата на християнското въведение те придобиват все по-големите богатства на божествения живот и напредват в усъвършенстването на любовта“ (PAULUS VI, Const. ap. Divinae consortium naturae: AAS 63 /1971/ 657; вж. Ordo Initiationis christianae adultorum, Praenotanda 1-2/Typls Polyglottis Vaticanis 1972/ p. 7).

Член 1 Тайнството Кръщение

1213 Светото Кръщение е основата на целия християнски живот, то е преддверие на живота в Духа („vitae spiritalis lapua“) и врата, която открива достъпа до другите тайнства. Чрез Кръщението ние се освобождаваме от греха и се възраждаме като Божии чеда, вчленяваме се в Христос и в Църквата като нейно тяло и участници в нейната мисия (Вж. Concilium Florentinum, Decretum pro Armenis: DS 1314, CIC canones 204, § 1. 849; CCEO canon 675, § 1). „Правилно и надлежно Кръщението се определя като тайнство на възраждането чрез вода в Словото (Catechismus Romanus 2, 2, 5: ed. P. RODRIGUEZ /Citta del Vaticano-Pamplona 1989/ p. 179).

I. Как е названо това тайнство?

1214 Кръщението е наречено така според централния обред, чрез който се извършва; „кръщавам“ (от гръцки) означава „потопявам“, „потъвам“; потапянето във вода символизира погребението на оглашения в смъртта на Христос, откъдето той излиза чрез възкресението с Него (Вж. Рим. 6, 3-4; Кол. 2, 12) като „нова твар“ (2 Кор. 5, 17; Гал. 6, 15).

1215 Това тайнство се нарича още „банята на възраждането и обновата от Духа Светаго“ (Тит. 3, 5), защото то означава и осъществява това раждане от водата и Духа, без което „никой не може да влезе в Божието Царство“ (Иоан. 3, 5).

1216 „Тази баня е наричана осветление, защото тези, които получават това [катехизисно] поучение са осветени.“ (SANCTUS IUSTINUS, Apologiae 1, 61: CA 1, 168 /PG 6, 421/). Тъй като в Кръщението получи Словото, „истинската светлина, която просветява всеки човек“ (Иоан 1, 9) кръстеният, „след като е бил просветен“ (Вж. Евр. 10, 32), е станал „Син на светлината“ (Вж. 1 Сол. 5, 5) и самият той е „светлина“ (Еф.5, 8).

Кръщението е най-хубавият и най-възвишеният дар от Бога... Ние го наричаме дар, благодат, кръщение, помазание, просвещение, дреха на безсмъртието, баня на възраждане, печат и всичко, което е най-скъпоценно. Дар, защото е подарено на тези, които нищо не са дали; благодат, защото е дадено дори и на виновните, Кръщение, защото грехът е погребан във водата; помазание, защото е свещено и царствено (такива са тези, които са помазани); просвещение, защото е блестяща светлина; дреха, защото покрива нашия позор; баня, защото ни измива; печат, защото ни пази и е знак за господството на Бога“ (SANCTUS GREGORIUS NAZIANZENSIS, Oratio 40, 3-4: SC 358, 202-204 /PG 36, 361-364/).

II. Кръщението в икономията на спасението Предобрази на Кръщението в Стария завет

1217 В Литургията на Пасхалната нощ, когато се извършва благославянето на кръщелната вода, Църквата тържествено възпоменава големите събития в историята на спасението, които бяха предобраз на тайната на Кръщението: „Боже, посредством тайнствени знаци Ти извършваш с невидима сила дивните дела на спасението и по различни начини си приготвил водата, своята твар да изразява благодатта на Кръщението“ (Vigilia Paschalis, Benedictio aquae: Missale Romanum, editio typica /Typls Polyglottis Vaticanis 1970/ p. 283).

1218 Още от създаването на света водата, това скромно и удивително творение, е извор на живота и плодородието. Светото писание вижда как Дух Божий се „носи“ над нея (Вж. Бит. 1, 2). „Още от създаването на света Духът се носеше над водите, за да получат зародиша на силата, която осветява.“ (Vigilia Paschalis, Benedictio aquae: Missale Romanum, editio typica /Typls Polyglottis Vaticanis 1970/ p. 283).

1219 Църквата видя в Ноевия ковчег първообраз на спасението чрез Кръщението. И наистина, чрез него „един малък брой хора, всичко осем на брой, бяха спасени чрез водата“ (1 Петр. 3, 20). „И в потопа си преобразил някакъв вид възраждане, та чрез тайната на същия елемент да се постави край на греха и начало на добродетелта.“ (Vigilia Paschalis, Benedictio aquae: Missale Romanum, editio typica /Typls Polyglottis Vaticanis 1970/ p. 283).

1220 Ако водата на извора символизира живота, водата на морето е символ на смъртта. Затова Кръщението можеше да бъде образ на тайната на Кръста. Чрез тази символика Кръщението означава общение със смъртта на Христос.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Африка, стани и ходи!

Завърши работната част на II синод за Африка

С гласуването на 57 финални предложения на 24 октомври във Ватикан приключи работа II специален синод за Африка. Заклучителният документ по традиция е резервиран за папата и дава възможност за допълнения и евентуално постсинодално насърчение. Но папа Бенедикт XVI веднага оторизира неговата публикация. След последното заседание синодалните отци потвърдиха братското общение със Светия отец.

Един континент, който не иска да остане в периферията на света, а да поеме своята съдба в собствените си ръце - това е общото послание на 57-те заключителни предложения на синодалните отци. Преди всичко се подчертава важната роля на църковното общение и тайнството на помирение, тъй като чрез тях се открива пътът към развитието.

На второ място е диалогът, насочен към икуменизма, към другите религии и към африканската традиция. Разделеното християнство е скандално, припомня синодът, като приканва Църквата в Африка да отбелязва Молитвената седмица за християн-

ско единение. В междурелигиозния диалог религията не трябва да се политизира, препоръчват синодалните отци, а нетолерантността и насилието трябва да бъдат премахнати. От традиционната африканска традиция не трябва да се отнема доброто и святото; синодът посочва нуждата от научни изследвания върху тях, като заедно с това изисква по-активна пастирска дейност, за да освободи Африка от бича на магьосничеството.

Голямата тема за справедливостта засяга няколко важни точки, като на първо място стои обществената сигурност. Епископите призовават правителствата да работят за прекратяване на убийствата и отвличанията и за справедливото разпределение на благата.

По въпроса за евангелизацията на Африка бе предложено по-голямо разпространение на Социалната доктрина на Католическата църква, както и на обр

особено важна е темата за защитата на околната среда и природните ресурси на континента - особено на водата и земята.

В политическата област сино-

дът посочва борбата срещу корупцията и пожелава добро правителствено управление, което насърчава правото и не прилага деспотични или военни системи за господство.

Многобройни са предложенията, засягащи най-уязвимите социални категории: семействата, жените, децата и хората с увреждания. За всички тях синодът настоява за по-голямо включване в обществените живот и премахване на насилията срещу тях, като за това допринася и една внимателна пастирска грижа.

В областта на здравеопазването синодът настоява за ефективна борба срещу болестта СПИН, маларията, срещу дрогата и алкохола. Също така и отказ от промискуитета (безразборни сексуални връзки) и по-голям достъп до лекарствени средства, за което биха спомогнали по-ниските им цени и местното производство на ваксини.

Синодалните отци обръщат внимание на мигрантите и бежанците, които са повече от 15 милиона, и изразяват безпокойството от манипулацията на тези феномени с политически цели. Заедно с това те настояват за спазване основните права на затворниците и отправят апел за пълното премахване на смъртното наказание.

Някои отделни предложения засягат Протокола от Мапуту, като специално се осъжда член 14, който позволява терапевтичния аборт и обезценява майчинството.

Специално предложение се прави за комуникацията и за по-голямо присъствие на Църквата в медиите, като се използват средствата на етичната журналистика и не се използват сензациите и дезинформацията. Накрая синодалните отци поверяват Църквата в Африка на Дева Мария, истински модел за помирение, справедливост и мир.

По Радио ВАТИКАН

Европа, имай вяра

„Повече от всякога е необходимо да се поощряват здрави светски отношения между Църквата и държавата, които ще позволят съвместното съществуване и сътрудничество между вяра и разум, та да могат те взаимно да си помагат“, е казал в Париж кардинал Джовани Батиста Ре, префект на Конгрегацията за епископите, в словото си при откриване на пленарната сесия на Съвета на европейските епископски конференции (ССЕС), посветен на темата „Църква и държава - двадесет години след падането на Берлинската стена“. „В наши дни - подчертава кардиналът - Европа се очертава загрижена за икономическата и финансовата криза и е несигурна в своето бъдеще, а най-вече преживява растяща загуба на християнски ценности в социалния, културния и политическия живот. Това състояние представлява за нас, епископите, предизвикателство, което ангажира нашата отговорност и ни води към увеличаване на усилията, за да се запазят ценностите и особено тези, за които не може да се преговаря - като живота, семейството, централното място на човешката личност, свободата на възпитанието и духовната свобода.“ Напомняйки скорошната енциклика на папа Бенедикт XVI, кардинал Ре каза: „Вярата и разумът единствено заедно могат да спасят човека. Разумът има нужда винаги да бъде очиства от вярата, а от своя страна религията винаги има нужда да бъде очиствана от разума, за да показва своя автентичен човешки образ... Европейските епископи трябва да бъдат подтиквани да дадат „душа“ на Европа. Европейската общност не

трябва да бъде само един пазарен икономически обмен и място за свободно движение, а трябва да стане истинска общност на нациите, които желаят да единят своите съдби и да живеят в солидарност, препоръчана от папа Павел VI, който я нарича цивилизация на любовта.“

„Европа - имай вяра!“ С тези думи на заключителното послание - „ясно и пълно с надежда“ - завърши пленарната сесия на ССЕС, която събра в Париж от 1 до 4 октомври 33 президенти на епископски конференции от Европа, сред които и България, представлявана от епископ Христо Проиков. В заключителното комюнике се дават решенията, взети по време на срещата. Президентите приеха искането на епископ Йозеф Суейф, архиепископ на Кипър, маронитите да станат членове на ССЕС. Пленарната асамблея учреди нова комисия - „Caritas In Veritate“ (Любов в истината), която ще има задачата да поощрява споделянето на дейностите на епископските конференции в областта на социалната дейност, миграциите, правото и запазването на сътворението.

Близки срещи, предвидени от асамблеята, са за културата на интернет и връзките на Църквата (Рим, от 12 до 15 ноември), VIII европейски конгрес за работа сред мигрантите (Малага, Испания, от 27 април до 1 май 2010 г.), европейско поклонничество от Естергом, Унгария, до Марицел, Австрия (от 1 до 5 септември 2010 г.) с тема „Ако искаш мир, запази сътворението“.

Следващата пленарна асамблея ще се състои в Загреб, Хърватия, от 30 септември до 3 октомври 2010 г.

ИВ

Заклучително послание

С продължителни ръкопляскания синодалните отци посрещнаха заключителното послание на Синода за Африка. В присъствието на папа Бенедикт XVI документът бе прочетен на четири езика: английски, португалски, френски и италиански.

„Африка, стани и ходи!“, защото е настъпило времето за промяна на Черния континент - това е силният апел, отправен от финалния документ. Заедно с него се отправят и многобройни други апели: към свещениците - да останат верни на цялостното и да се откажат от материалните блага; към миряните - да станат „посланици на Бог“ и да допуснат християнската вяра да проникне във всички измерения на техния живот. В този смисъл посланието препоръчва постоянното формиране на миряните и учредяването на католически университети.

Специален апел е отправен към политиките: Африка има нужда от свети политики, които да се борят срещу корупцията и да работят за общото благо. В текста се казва, че ония политики, които нямат необходимата подготовка във вярата, трябва или да се обърнат, или да напуснат обществената сцена, за да не оцеляват населението и доверието на Католическата църква.

Финалният документ визира и католическите семейства, като ги предупреждава за т.нар. модерни идеологии, а от правителствата иска да ги подкрепят в борбата срещу бедността, защото „нация, която разрушава семейството, действа срещу собствените си интереси“.

Синодалните отци се обръщат и към католическите жени и мъже: първите са наречени „гръбнакът“ на местните Църкви с желанието за по-голяма социална подкрепа и „да не се превръщат в заложници на чужди идеологии относно създаването на рода и сексуалността“. Мъжете са призвани да бъдат „отговорни съпрузи и бащи“, които защитават живота от зачеването и да възпитават своите деца.

Специален апел е насочен към младежите и децата, които са настоящето и бъдещето на Африка. Още повече че те представляват 60 на сто от населението под 25-годишна възраст. За тях синодалните отци препоръчват „апостолат, който ги държи далеч от сектите и насилието“.

Заклучителният документ на Синода за Африка отправя апел и към международната общност - „да зачита достойнството на неговите жители“, „да промени икономическите правила и външния дълг“, „да спре експлоатацията на многонационалните компании“, „зад хуманитарните помощи да не се прикриват интереси, неизгодни за африканците“.

Специално внимание се отделя и на проблема за болестта СПИН. В подкрепа на позицията на папа Бенедикт XVI, наречен „истински приятел на Африка и на африканците“, синодалните отци заявяват, че този въпрос не може да бъде разрешен само с профилактични средства и подчертават постигнатите положителни резултати от сексуалното въздържание и семейната вяроност.

Финалният документ изтъква важната роля на диалога с традиционните религии, икуменизма и другите религии, особено с мюсюлманската. „Диалогът е възможен - се чете в документа, - но трябва да се подкрепи с отказ от фанатизма и да се гарантира взаимното уважение, като се подчертае, че религиозната свобода е основно човешко право, което включва споделяне и предлагане, а не налагане.“

Накрая е отправен призив за подкрепа на Симпозиума на епископските конференции в Африка (Secam), който навършва 40 години, и „умножаване усилията на Църквата в полето на комуникациите“. Пример за всички страни е „могъщото средство - католическото радио“, тъй като само за 15 години броят на католическите радиостанции е нараснал от 15 на 163.

По Радио ВАТИКАН

Остров Крим

„Единението - дар, който трябва смиренно да просим“

„Нетърпението“, предизвикано от продължителността на икуменичния път, и „фрустрацията“ от непостигнатите резултати трябва да бъдат забранени, а заедно с тях „гордостта“ и „арогантността“ за налагане на собствените идеи. Защото единението, „към което се стремим, е дар свише, който трябва да търсим с постоянство и търпение“. С тези думи Вселенският и Константинополски патриарх Вартоломей I се обърна към 120 богослови и делегати на всички Християнски църкви, съставляващи комисията „Вяра и конституция“ към Световния съвет на Църквите. Темата на тазгодишната пленарна асамблея (7-14 октомври, Крит) на комисията бе въпросът за християнското единство.

Патриарх Вартоломей:

„Единството на Църквата е непрестанно търсене и безкрайно пътуване“, заяви патриарх Вартоломей I във встъпителното си слово. „Не трябва да бъдем обуславяни от нашите човешки ограничения, които често са причина за нашите несъгласия и разделения - продължи той. - За нашето търсене на единението свидетелства фактът, че онова, което търсим, ще се осъществи според времето на Бог, а не според нашето време“.

„Ако единението е дар Божи, това изисква дълбоко смирение, а не гордо настояване“ и означава „способност да се учим от другите“. „Налагането на нашето виждане, независимо дали е консервативно или либерално, е проява на арогантност и лицемерие продължи патриархът. - Точно обратното, истинското смирение изисква от нас да бъдем открити към миналото и бъдещето.“ Това отношение ще позволи да се повярва, че „светлината на Бог е по-силна от мрака на този свят и че Онзи, който е Алфата и Омегата,

действа в нас и за нас, за спасението на света и за единението на Църквата“. „Нашите Църкви са призвани към общо служение и обща мисия, които провъзгласяват и насърчават такава визия за света, в която Божиата власт и властта на Божието царство водят нашите стъпки и определят нашите действия“, завърши патриарх Вартоломей I.

В светлината на християнското единение бяха засегнати темите за прозелитизма, хомосексуалността и изследването на стволите клетки.

Католическата църква, въпреки че не е член на Съвета на Църквите, участва в качеството си на член на комисията „Вяра и конституция“. Комисията е съставена от 120 души, назначени от Църквите и представляващи различни държави и изповедания по света. Именно поради това пленарната асамблея на комисията „Вяра и конституция“ е смятана за най-представителния богословски форум.

По Радио ВАТИКАН